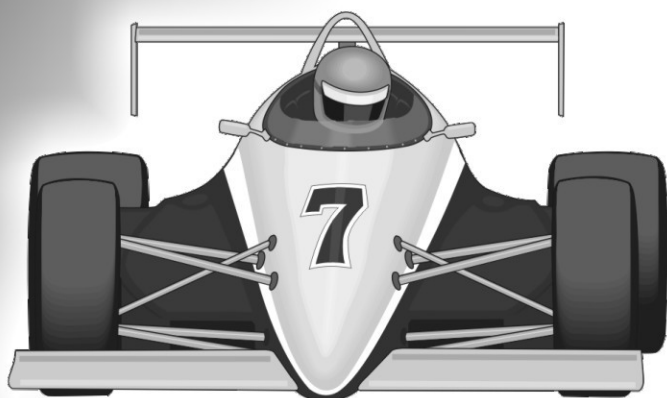

Život u IMENU ISUS

Ivan Lovrenčević

ŽIVOT U IMENU ISUS

Izdaju:

KRŠĆANI
Zagreb, 2012.

Besplatno izdanje

Sadržaj

1. IME ISUS	3
Upoznajmo Isusovo ime - Duhovna sila u Isusovom imenu - Duhovna iskaznica kršćana	
2. SILA USKRSNUĆA U VJERNICIMA	9
Otkrivenje - Rast duhovne snage - Opseg duhovnih mogućnosti - Biti jak u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći	
3. BLAGOSLOVI U ISUSOVOM IMENU	15
Zdravlje - Mir - Providnost - Radost	
4. SVETOST U ISUSOVOM IMENU	25
Temelj - Zakonska strana obraćenja - Posvećenje Duha - Spasenje od grijeha	
5. PROGON ZBOG ISUSOVOG IMENA	31
Ispravan stav prema progonu - Smrt je dobitak	
6. BOJ VJERE U ISUSOVOM IMENU	35
Pozvani smo vladati životom - Natjerati sotonu u bijeg - Sredstvo pobjede - Upotreba Isusovog imena na svim razinama boja vjere	
7. PROPOVIJEDANJE ISUSOVOG IMENA	47
Važnost propovijedanja - Kršćansko poslanje - Propovijedanje Isusovog imena - Kako propovijedati? - Ozdravljanje bolesnika - Istjerivanje zlih duhova	

Prvo poglavlje

IME ISUS

Upoznajmo Isusovo ime

“Izbavit ću ga jer me ljubi, zakrilit ga jer poznaje MOJE IME.”
(Psalam 91:14)

Bez obzira jesmo li kršćani ili tek kucamo na vrata Božjeg kraljevstva, Isusovo ime za nas ima životno značenje. Na njegov spomen niti jedna sila duhovnog svijeta ne ostaje ravnodušna. Učenje o ovom predmetu može nas iznenaditi u tolikoj mjeri da počnemo vidjeti duhovne stvarnosti za koje smo mislili da su nam nedostupne, ili da ih u najboljem slučaju mogu imati samo “odabrani”. Upravo zato apostol Pavao izričito naglašava i jamči “*da će svatko tko zazove GOSPODINOVO IME biti spašen*”. (Rimljanima 10:13) Ne odabrani, nego svatko! Mogućnost pripadanja 'tko god zazove' skupini na prvi pogled izgleda predobro da bi bila istinita, ali to je ono što uči Pismo.

Značenje Isusovog imena je spasenje, od hebrejske riječi *Ješua* što znači GOSPODIN SPAŠAVA, GOSPODIN JE SPASENJE. Pojam spasenja u vjerskom naučavanju često nije točno ili cjelokupno biblijski predstavljen. To je temeljni uzrok postojanja iskrivljenih predodžbi koje sprečavaju ljude u primanju spasonosne spoznaje. Grčka riječ *sozo* koja je prevedena kao spasenje znači pustiti na slobodu, ozdraviti, izvesti na sigurno, osloboditi od bolesti ili demonskih sila, spasiti od vječne osude, smrti ili grijeha.

U Ivanovom evanđelju čitamo “*da vjerujući imamo život u NJEGOVOJ IMENU*”. (20:31) Gore spomenute vrijednosti spasenja ne mogu biti pronađene izvan duhovne dimenzije Isusovog imena. Nisu li prisutne u našem životu to je siguran pokazatelj da nismo spašeni na jednom ili više područja. Božja volja je da takvo stanje trenutno bude promijenjeno. David je imao duhovno razumijevanje važnosti poznavanja Gospodinovog imena. On u Devedeset prvom Psalmu kaže: “*Izbavit ću ga jer me ljubi, zakrilit ga jer poznaje MOJE IME.*” (14) Poznavati Isusovo ime u duhovnom smislu znači puno više od prosječne predodžbe zato što je ona u

pravilu lišena biblijske spoznaje. Hebrejska riječ *yada* koja je prevedena kao poznaje znači imati znanje, prepoznati, obiteljski prijatelj, biti blizak s nekim, osjećati. Naša vjera bi uvijek trebala ići u smjeru ostvarenja navedenih vrijednosti. Čovjek može biti crkveni član, službenik, redovit čitatelj Biblije i kršćanskih knjiga, no svejedno nemati iskustvo spasenja u punom biblijskom opsegu i blisko zajedništvo s Gospodinom.

Psalmist kaže *“da Bog šalje spasenje svom narodu zato što je svoj Savez postavio zauvijek: SVETO JE I ČASNO NJEGOVO IME”*. (III:9) Savez koji je Bog sklopio s nama u Kristu ima čvrste i nepromjenjive temelje. Spasenje koje nam je osigurao u svojem Sinu jest dostojno vjere. Ono nije suhoparna teološka fraza, nego živa duhovna stvarnost. U tom slučaju i naš stav spram njega treba biti prikladan. Vjerujemo li uistinu u nečiju silu i moć onda je razumljivo da ga pozivamo u pomoć. Trebamo znati da je Božja volja da počnemo djelotvorno i ustrajno vjerovati u Isusovo ime, ukoliko to još nismo počeli činiti. U slučaju da već jesmo vjernici, budimo odvažni i nastavimo hodati u otkrivenju istine. Pavao naglašava *“da ljudi koji vjeruju u njega neće biti razočarani”*. (Rimljanima 10:11)

Duhovna sila u Isusovom imenu

“Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom ISUSOVO IME jedina sila koja je ljudima dana za spasenje.”
(Djela 4:12)

Ovo je Petrov odgovor na pitanje velikih svećenika koje se odnosilo na čudesno ozdravljenje hromog prosjaka pred vratima Krasna u Jeruzalemu. Koliko je snažno jamstvo koje stoji iza ovako smjele apostolove izjave? Na temelju čega bismo trebali odbaciti uzdanje u bilo što ili bilo koga? Zašto je pod nebom upravo Isusovo ime jedina sila koja može spašavati ljude na razinama duha, duše i tijela? Ovakva pitanja su u svakom slučaju opravdana i zaslužuju biti odgovorena. Nije riječ o banalnoj stvari, kao npr. hoćemo li vjerovati u trgovačko predstavljanje najnovijeg proizvoda na tržištu. U pitanju su najviši mogući ulози u našem životu, kao što su pomirenje s Bogom, pravednost, ozdravljenje, oslobođenje, čistoća uma, razumijevanje duhovnih stvari, ispunjenje svrhe i sve ono što je Bog posredstvom milosti osigurao za nas u Kristu.

Pred Isusovim zapečaćenim i dobro čuvanim grobom postavljalo se samo jedno, za spasenje ljudske vrste životno važno pitanje: "Hoće li mu tijelo zauvijek ostati unutra, ili će se ipak ispuniti Njegove proročke riječi da će uskrsnuti treći dan?" Božja vjerodostojnost ovisila je o ispunjenju ovog proročanstva. U slučaju da Bog nije imao raspoloživu silu kojom bi svojeg Sina uskrsnuo od mrtvih, tad Njegovo ime ne bi imalo snagu, autoritet i općenit značaj u duhovnom svijetu. Spasiteljska sila ne bi mogla biti pokrenuta sa svrhom dotoka blagoslova u živote ljudi koji ga zazivaju vjerom, primajući Božju milost. Tad bi sotona potpuno opravdano mogao reći: "Ukoliko je Isusovo tijelo još uvijek u grobu, a duh mu prebiva u podzemnom svijetu (boravištu mrtvih), onda je kršćanima bolje da šute!" Pavlov zaključak iz petnaestog poglavlja Prve poslanice Korinćanima potvrđuje da to nikako ne bi bilo njegovo pretjerano razmetanje ili samo prazna prijetnja: *"Ako li Krist nije uskrsnuo, onda je neosnovano naše propovijedanje, neosnovana je i naša vjera."* (14)

Kristovo uskrsnuće od mrtvih bio je duhovni izazov koji je sotona uputio Bogu. Biblija kaže *"da je plaća za grijeh smrt"*. (Rimljanima 6:23) To znači da je Isus kao žrtva pomirenja bezuvjetno morao iskusiti stanje smrti na sve tri razine ljudske opstojnosti: duhovnoj, duševnoj i tjelesnoj. Na duhovno - duševnoj razini Njegov nutarnji čovjek (duh) sišao je u tamne dubine podzemnog svijeta i osjetio užas krajnje odvojenosti od Boga. Zahtjevi pravednosti ne bi mogli biti zadovoljeni bez tog stravičnog iskustva. Sotona nije mogao pred Božjim licem optužiti Isusa niti za jedan počinjeni grijeh, iako je završio u podzemlju natovaren krivicom svih potomaka prvog Adama. On ga je htio zauvijek zadržati u stanju smrti i tako spriječiti ostvarenje Božjeg spasiteljskog nauma za čovječanstvo.

Sotonin konačni poraz bio je na vidiku i događaji su nezadrživo krenuli prema konačnom raspletu u zadnjem činu velike i toliko očekivane duhovne bitke. Njezin ishod sve je promijenio. Isusovo mrtvo tijelo u grobu bilo je zadnje područje njegove privremene vlasti koju je grčevito nastojao zadržati. Uskrsnuće se moralo odigrati i na tjelesnoj razini, kako bi sotonina vlast bila zauvijek slomljena i u tom području. Bog je pokrenuo najsilniji napad ikad izveden u duhovnim bitkama. Sotonine duhovne sile opkolile su grob u očajničkom pokušaju zadržavanja posljednjeg borbenog uporišta. Demonska vojska postavila je štit koji je trebao spriječiti prodor Svetog Duha u grob i oživljavanje Isusovog tijela. Svi prinčevi duhovne tame bili su na tom mjestu, spremni za borbu. Unatoč tome, niti jedna sila više

nije mogla spriječiti prodor Svetog Duha. On je protutnjao demonskim redovima poput orkana. Straže pakla bile su probijene i razbijene, a Božji Duh se poput bujice ulio u Isusov zapečaćeni grob. Tako je Božji Sin uskrsnut u duhu, duši i tijelu.

U Poslanici Kološanima čitamo “*da je Krist razoružao Poglavarstva i vlasti i javno ih izložio ruglu, vodeći ih u pobjedonosnoj povorci pobijeđene njime*”. (2:15) Uskrsli Krist napao je demonsku vojsku takvom silinom da su zli duhovi padali pokošeni silom uskrsnuća. Njihovo duhovno oružje bivalo je rastopljeno vrućinom Božje vatre i smrvljeno djelovanjem Njegovog malja. Na sve strane duhovnog svijeta bili su razbacani ostaci pobijeđene vojske. Isusovo ime veličanstveno je zasjalo u punini božanstva na obzoru duhovnog svijeta. Stvari više nisu bile kao prije uskrsnuća, a nikad neće ni biti.

Pavao objašnjava “*da je Bog Isusa uzdigao na najvišu visinu i dao mu je JEDINSTVENO IME koje je iznad svakog drugog imena, da se ISUSOVOM IMENU pokloni svako koljeno nebeskih, zemaljskih i podzemnih bića, i da svaki jezik prizna - na slavu Boga Oca: 'Gospodar je Isus Krist!'*” (Filipljanima 2:9-11) Isusovo ime je jedinstveno i prepoznato u duhovnom svijetu kao uzvišeni autoritet. Ne postavlja se pitanje imaju li demonske sile izbora. One moraju pokloniti svoja koljena pred autoritetom i silom Isusovog imena. Biblija kaže “*da su knezovi ovog svijeta osuđeni na propast*”. (1. Korinćanima 2:6) Grčka riječ *katargeo* koja je u tekstu prevedena kao propast znači učiniti beskorisnim, nedjelotvornim, neupotrebljivim, nesposobnim, ukinuti, uništiti.

Sotona brižno njeguje dojam snažnog i moćnog duhovnog bića, nedodirljivog za Božju silu. Horror i triler igrani filmovi služe mu za oblikovanje iskrivljene predodžbe odnosa snaga u duhovnom svijetu. On kroz stoljeća pokušava sakriti razmjere svojeg sramotnog poraza i ponižavajućeg duhovnog položaja. Podlegnemo li utjecaju njegovog promidžbenog stroja, onda Isusovo ime za nas neće biti živo, djelotvorno i upotrebljivo.

**PREPOZNAVANJEM I KORIŠTENJEM NEPOBJEDIVE SILE NJEGOVOG IMENA
NAŠI ŽIVOTI BIVAJU KORJENITO I TRAJNO PROMIJENJENI.**

Duhovna iskaznica kršćana

“Sinove mi dovedi izdaleka, i moje kćeri s kraja zemlje, sve koji se zovu MOJIM IMENOM, koje sam stvorio na svoju slavu, koje sam sazdao i načinio.”
(Izaija 43:6,7)

Svatko živi na razini duhovne osobnosti. Ovaj duhovni zakon ima tamnu i svjetlu stranu. U stanju duhovne smrti naš položaj bio je prizeman, zemaljski i tjelesan. Sotona je mogao gospodariti našim životom zato što nam je na duhovnoj iskaznici ispisao ove podatke: duhovno mrtav, slab, nemoćan, porobljen grijehom, bolestan i dr. Sveti Duh je kroz Božju milost u Kristu promijenio podatke na našoj osobnoj iskaznici. Ukoliko vjerujemo da smo učinjeni novim stvorenjima u Kristu, onda jednako moramo vjerovati da nosimo ime osobe čiji Duh nas je preporodio. Prorok Izaija kaže: *“Sinove mi dovedi izdaleka, i moje kćeri s kraja zemlje, sve koji se zovu MOJIM IMENOM, koje sam stvorio na svoju slavu, koje sam sazdao i načinio.”* (43:6,7)

Mi imamo zemaljska imena i ona nas predstavljaju u vidljivom svijetu. Za duhovni svijet Bog je predvidio da se zovemo Njegovim imenom. Na našoj duhovnoj iskaznici ne piše naše zemaljsko, nego ime Gospodina Isusa Krista. Ovo za nas ne bi smio biti samo suhoparan biblijski podatak. Prorok Jeremija ispravno je postupio primanjem ovog otkrivenja: *“Kad su mi došle tvoje riječi ja sam ih gutao. Tvoje riječi su ushitile i obradovale moje srce, jer sam se zvao TVOJIM IMENOM.”* (15:16) Bog Otac nas više ne gleda kao izdvojene ljude, nego nas poistovjećuje s Isusovim imenom. To je neizreciva čast za kršćane. Ne može postojati sigurnije jamstvo da smo postali pripadnici Božjeg naroda. On nikad ne bi kompromitirao ugled svojeg svetog i uzvišenog imena. Upravo zato s velikom odgovornošću i ozbiljnošću trebamo pristupiti duhovnim stvarima vjere.

Osobna iskaznica vjernika sadrži podatak stalnog mjesta prebivanja. Gdje mi stanujemo u duhovnom kontekstu? Zelimo li svoju vjeru temeljiti na istini Božje riječi, onda ćemo prihvatiti kao istinito Pavlovo učenje *“da nas je Bog uskrsnuo zajedno s Kristom i postavio s njim u nebesima.”* (Efežanima 2:6) Prolazimo li bilo kojim gradom odmah možemo vrlo jednostavno procijeniti materijalni status stanovnika pojedinih četvrti. Imućni ljudi iz svijeta svoj materijalni i društveni status dokazuju stanovanjem u

luksuznim stambenim objektima koji su u pravilu smješteni na atraktivnim lokacijama. S druge strane, ljudi nižeg socijalnog i društvenog statusa ne mogu si priuštiti biranje. Oni su prisiljeni živjeti u starim, neobnovljenim i ruševnim zgradama.

Mi smo u Kristu učinjeni duhovnim bogatašima (1. Korinćanima 1:5; Efežanima 1:3). Upravo bi zato u pravom smislu riječi bila tragedija i promašaj odabrati za mjesto stanovanja prizemljenu lokaciju. Kristovo prijestolje na koje smo postavljeni najuzvišenije je mjesto Božjeg kraljevstva. Mi ne možemo vladati s Njim iz prizemljenog položaja. Svatko od nas mora vjerom useliti na Njegovo prijestolje kako bi mogli prilagoditi svoje razmišljanje i djelovanje novom položaju. Samo u tom slučaju bit ćemo u stanju prisvojiti duhovnu baštinu i ispuniti Božju volju u svakom području života u Isusovom imenu. U idućim poglavljima detaljno ćemo upoznati svako od njih.

Drugo poglavlje

SILA USKRSNUĆA U VJERNICIMA

Otkrivenje

*“... da vam Bog našega Gospodina Isusa Krista,
Otac slave, da Duha mudrosti i otkrivenja ...”
(Efežanima 1:17)*

Proučimo li bilo koju Pavlovu poslanicu koja uči o djelovanju sile uskrsnuća u vjernicima zapazit ćemo da imaju zajedničku crtu. Sve započinju molitvom za djelovanjem Duha mudrosti i otkrivenja u vjernicima. To nije slučajno. Otkrivenje je temelj pobjedničkog i plodnog vjerničkog života u Isusovom imenu. Apostol daje učenje sveopće primjene temeljeno na osobnom iskustvu. On odvažno kaže *“da želi iskusiti Krista i silu njegovog uskrsnuća”*. (Filipljanima 3:10) Grčka riječ *ginosko* koja je prevedena kao *iskusiti* znači osjetiti, odlučiti, protumačiti, riješiti, ispitati, stjecati znanje.

Vidimo da je Pavao pravilno usmjerio svoje htijenje i zato je dobio ono najdragocjenije u Kristu, a to je sila uskrsnuća. Najopasnije životne zablude često proizlaze iz samodostatnosti. Pavao ne uči vjernike: *“Spašeni ste zazivanjem Isusovog imena. Ostanite u toj spoznaji i ostatak života provedite na razini tog otkrivenja.”* Upravo suprotno, u drugom poglavlju Poslanice Kološanima kaže *“da kako smo primili Gospodina Isusa, tako trebamo nastaviti živjeti u njemu”*. (6) Gospodina smo primili obraćenjem i zazivanjem Njegovog imena za spasenje. Pavao uči o nastavku života u Kristu. Otkrivenje nas vodi u sve dublju spoznaju života u Isusovom imenu. Svaki dan trebao bi biti obogaćen novim saznanjima koja jačaju i profiliraju našu vjeru. Započet proces nikad ne bi trebao biti zaustavljen.

U slučaju da je prvotna spoznaja dovoljna, tad Pavao ne bi molio Oca *“da nam da Duha mudrosti i otkrivenja ... da vidimo koliko je u nama koji vjerujemo izvanredno velika njegova sila, koja odgovara djelotvornosti moćne Božje snage, koju je pokazao u Kristu uskrsavajući ga od mrtvih”*. (Efežanima 1:17;19,20)

Sila uskrsnuća u Isusovom imenu došla je po vjeri živjeti u našeg nutarnjeg čovjeka. Ovo je biblijski stih koji bi trebao postati “zabetonirano” svjedočanstvo u duhu svakog čovjeka koji je rođen od vode i Svetog Duha. Ove četiri grčke riječi opisuju Božju silu:

- ◆ *dynamis* (sila) - sposobnost, energija, smisao, sredstvo, čudesna sila.
- ◆ *energeia* (djelotvornost) - rad, odanost, sposobnost djelovanja.
- ◆ *ischus* (moć) - čvrstoća, odlučnost, sposobnost.
- ◆ *kratos* (snaga) - veliko djelo, vlast, gospodstvo, vrhovna vlast, suverenitet.

Rast duhovne snage

*“Moja vjernost i dobrota bit će s njime,
i u MOJEM IMENU rast će mu snaga.”*
(Psalam 89:25)

Duh mudrosti i otkrivenja vodi nas kroz Poslanicu Efežanima do drugog područja. U trećem poglavlju Pavao “*moli Nebeskog Oca da se ojačamo silom po njegovom Duhu u nutarnjem čovjeku*”. (16) Otkrivenje nas uvodi u područje svrhe prebivanja sile uskrsnuća u našem nutarnjem čovjeku. Podsjetimo se, novim rođenjem u Kristovo tijelo naslijedili smo Isusovo ime. Doktrinarno gledajući, između sile uskrsnuća i Isusovog imena stoji znak jednakosti. Nije Božja volja da budemo vrsta ljudi koja samo priča o sili uskrsnuća, iako iskustveno živi u slabosti, nemoći i porazu. To je promašaj u ostvarenju svrhe u Kristu. Značenje grčke riječi *krataioo* koja je prevedena kao jačati jest biti ili postati jak. To je Božja volja za naš život i zato trebamo učiniti sve u cilju njenog ostvarenja.

U Osamdeset devetom Psalmu čitamo “*da će Božja vjernost i dobrota biti s nama, i u NJEGOVOM IMENU će rasti naša snaga*”. (25) Sila uskrsnuća proizvodi rast i jačanje naše duhovne snage u Isusovom imenu. To je razlog zašto se mi nikad ne bismo trebali prosuđivati izvan Krista, bez obzira na postojeće okolnosti ili neprijateljske napade. Pavao kaže “*da smo ujedinjeni s Gospodinom u jednom Duhu*”. (1. Korinćanima 6:17) Grčka riječ *kolao* koja je prevedena kao ujedinjeni znači usko povezati,

zalijepiti, postati sljedbenik. Čovjeka oblikuje duhovno okruženje u kojem boravi i zato nije svejedno gdje primamo spoznaju.

*ISUSOVO IME JE NAJMOĆNIJA DUHOVNA SILA.
NUTARNJI ČOVJEK UJEDINJEN SA SILOM USKRSNUĆA
POPRIMA OSOBINE I MOGUĆNOSTI USKRSLOG KRISTA.*

Duhovno jačanje nutarnjeg čovjeka ima točno određenu svrhu u Božjem naumu s kojom trebamo biti upoznati. Pavao u Poslanici Filipljanima kaže *“da sve može učiniti u Kristu koji mu daje snagu”*. (4:13) Pogledajmo značenje grčke riječi *ischuo* koja je prevedena kao sve mogu: biti jak, sposoban, upotrebljiv, zdrav, pobijediti, doći do konačnog cilja, imati smisao. Razina snage koju Sveti Duh proizvodi u nama nosi oznaku: *“Sve mogu u Kristu!”* Sportaši vrlo naporno vježbaju kako bi stekli snagu za natjecanja. Osvojena odličja plod su sustavnog rada, samodiscipline i odricanja od djelatnosti koje mogu ugroziti zacrtane ciljeve. Sveti Duh nam otkriva ciljeve u Kristu, istodobno nas pozivajući na duhovnu obuku koja će u nama proizvesti potrebnu duhovnu snagu. Božja volja je da sve možemo učiniti u Kristu. Ne malo ili nešto, nego sve!

Opseg duhovnih mogućnosti

*“Božja sila koja djeluje u nama može učiniti
neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti.”
(Efežanima 3:20)*

Sveti Duh uvijek spaja ostvarenje ciljeva s razumijevanjem opsega mogućnosti koja ih ostvaruje. Zašto je Pavao toliko čeznuo iskusiti Krista i silu Njegovog uskrsnuća? On je imao duhovno otkrivenje Kristove pobjede. Znao je da sila koja je podigla Krista od mrtvih i pobijedila sotonine legije prebiva po vjeri u duhu svakog novorođenog čovjeka. Otkrivenje nas vodi do trećeg područja, a to je opseg mogućnosti djelovanja sile uskrsnuća u nama. U gore spomenutom stihu iz Poslanice Efežanima, apostol Pavao daje zaključnu ocjenu. Grčka riječ *energeo* koja je prevedena kao djeluje znači biti djelotvoran, izvršiti, proizvoditi.

Otkrivenje o neograničenom djelovanju sile uskrsnuća u nama proizvodi radikalne promjene. Isusovo ime je revolucionarna duhovna sila koja ima sposobnost ostvarenja cjelokupnog Božjeg spasiteljskog nauma. Zato u njemu ne

možemo i ne smijemo ostati isti. Stvari moraju ići na bolje ukoliko tvrdimo da smo spašeni u Kristu. Prihvatimo li vjerom “*da snaga Božje sile djeluje u nama*” onda jednako moramo vjerovati i u drugi dio stiha koji kaže “*da može učiniti neograničeno više nego što molimo ili mislimo*”.

Isusovo ime je Božja sila koja u nama moćno djeluje. Sotona ima ograničenu duhovnu snagu i zato nam se ne može suprotstaviti u Kristovoj duhovnoj dimenziji. To je razlog zašto nas uporno pokušava navući na svoj duhovni teritorij. Slabost, kolebljivost, neodlučnost i sumnjičavost nikako ne mogu biti svrstane u skupinu odlika koje se mogu pripisati vjeri u neograničeno više. Doslovno nikad ne smijemo pomisliti da smo duhovno ograničeni u Kristu. Neprijatelj samo čeka i najmanji nagovještaj takvog razmišljanja. Tad navaljuje upravo na području gdje nam je vjera u neograničeno više spala na tjelesnu, prosječnu razinu. Kakve su posljedice? Ne samo da ne ostvarujemo neograničeno više, nego nam i minimalni vjerski učinci postaju nepremostiva prepreka u svakodnevnom životu.

Živimo li u području prosječnosti, budimo svjesni da to nije dimenzija sile uskrsnuća u Isusovom imenu. Ovo je ispravno usmjerenje: “U Kristu želim sve ili ništa!” Biblijsko spasenje u Isusovom imenu nema ograničenja niti u jednom području. To je razlog zašto u svakom trenutku od Boga možemo primiti Njegovo najbolje bez obzira na postojeće okolnosti. Zato pri upoznavanju Božje volje trebamo zauzeti ovakav stav: “To je moje nasljeđe u Kristu i želim ga u potpunosti!” On nam je dao sve i zato s punim pravom očekuje da to primimo i koristimo na Njegovu slavu.

Biti jak u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći

“Ubuduće, budite jaki u Gospodinu i njegovoj silnoj moći.”
(Efežanima 6:10)

Sveti Duh nas je kroz Pavlovo učenje iz Poslanice Efežanima upoznao s ova tri važna otkrivenja o djelovanju sile uskrsnuća u vjernicima: razmjer silne moći u vjernicima, jačanje nutarnjeg čovjeka i opseg djelovanja u vjernicima. Sve do četvrtog područja primjećujemo da se ne spominje udio ljudskog djelovanja u Božjoj sili. Sveti Duh nam u prva tri područja donosi otkrivenje, a u četvrtom slijedi poziv da budemo jaki u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći. Otkrivenje nas uči, a poziv uvodi u

djelovanje. Iako je i neznanje velika zapreka koja može spriječiti ljude da žive u vjeri, većina ih nema problema s otkrivenjem. Živimo u vremenu kad je biblijsko znanje dostupnije nego ikad u povijesti. No, zato ih podosta ima velikih problema s djelovanjem u vjeri. Sveti Duh nam ne otkriva duhovne vrijednosti samo zato da bismo ih doktrinalno poznavali. Otkrivenje nas uvijek vodi prema djelovanju zato što otkrivenje bez djelovanja nikad ne ispunjava Božju volju.

Zapazimo, Pavao kaže da mi moramo biti jaki u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći. Grčka riječ *endunamo* koja je prevedena kao jaki znači biti silan ili moćan, biti drzak ili bezobrazan. Kontekst ovih riječi ukazuje na nužnost naše pokretljivosti u Božjoj sili. Ne smijemo gajiti iluzije u vezi vjerskog djelovanja. Sveti Duh nam otkriva stvari u Kristu, a mi smo pozvani djelovati u vjeri na temelju otkrivenog. Ukoliko mi nećemo djelovati, On to sigurno neće učiniti umjesto nas. To nije Njegov zadatak, iako se ponekad ponašamo kao da jest. Ovo je točka na kojoj mnogi od nas nepotrebno često zapinju. U svjetlu navedenog Isusove riječi dobivaju pravo značenje: *“Od vremena Ivana Krstitelja do sada navala je na nebesko kraljevstvo i siloviti ga privajaju.”* (Matej 11:12) Kakav je karakter ljudi koji osvajaju Božje kraljevstvo? Mi moramo znati kakvi trebamo postati u duhu za ostvarenje Božje volje u Kristu. Grčka riječ *biastes* koja je prevedena kao siloviti znači nasilna ili žestoka osoba, onaj koji koristi silu.

Da vidimo kako to možemo primijeniti na sva tri otkrivenja iz Poslanice Efežanima. Pavao kaže *“da je u nama koji vjerujemo izvanredno velika njegova sila koja odgovara djelotvornosti moćne Božje snage, pokazane u Kristu uskrsnućem od mrtvih”*. Sada naglasak stavljamo na riječi: *“... u nama koji vjerujemo ...”* Kao i u svakom drugom otkrivenju mi možemo biti pasivni promatrači, ili djelotvorni sudionici ostvarenja Božje volje. Pasivni promatrači imaju otkrivenje, iako uglavnom ne djeluju u skladu s njim. Zadovoljavaju se imanjem znanja. No, da bismo bili jaki u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći moramo naučiti upregnuti volju i djelovati na temelju darovane milosti u Kristu. Naime, Pavao nas podsjeća *“da je Bog onaj koji u nama proizvodi htijenje i djelovanje da mu se možemo svidjeti”*. (Filipljanima 2:13)

Ivan kaže u prvoj poslanici: *“A ovo je njegova zapovijed: vjerovati u IME NJEGOVOG SINA, ISUSA KRISTA ...”* (3:23) Na žalost, kriva učenja oblikuju svijest koja vjeru ne doživljava kao radnu i pokretljivu duhovnu silu. Stvari se nikad ne događaju same od sebe ili bez našeg učešća. Vjera u Isusovo ime podrazumijeva djelovanje. Nevjera uvijek stoji, čeka i pronalazi izgovore.

Govor u drugim jezicima izravno je povezan s vjerom. Isus navodi pet nadnaravnih znakova koji prate ljude koji vjeruju u Njegovo ime. Jedan od njih je i govor u drugim jezicima (Marko 16:17). Kako tu dolazi do izražaja poziv da budemo jaki u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći? Zar to ne bi trebao biti podrazumijevajući čin vjere, gledano iz Božje perspektive? Da, to je u svakom slučaju točno. Međutim, nije mali broj ljudi koji provode život u crkvama koje iz raznoraznih razloga ne uče cjelovitu, nego djelomičnu istinu Božje riječi. Nije onda čudno da je i njihov misaoni sklop ograničen učenjem koje su primili. Jedna od prešućenih i često omalovaženih istina jest biblijsko učenje da su krštenje u Svetom Duhu i govor u drugim jezicima duhovni standard i savršena Božja volja za sve novorođene kršćane. Sila uskrsnuća jača našeg nutarnjeg čovjeka, a u ostvarenju tog cilja i mi moramo dati doprinos. Pavao kaže *“da onaj tko govori u drugim jezicima izgrađuje sam sebe”*. (1. Korinćanima 14:4) Grčka riječ *oikodomeo* koja je prevedena kao izgrađuje znači izgradnja, podizanje, jačanje, ohrabriranje, poticanje.

Isus je Tomi, ali i svima nama uputio poziv: *“Ne budi više nevjernik nego vjernik!”* (Ivan 20:27) Isus nikad nije učio da će On vjerovati umjesto ljudi. Svejedno, nije ih mali broj koji se ponašaju upravo tako. Očekuju da će On učiniti ono što je njima rečeno da trebaju. Sveti Duh nam otkriva *“da Božja sila djeluje u nama i može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti”*, a isključivo naše djelovanje u vjeri određuje koliko ćemo daleko i s kakvim uspjehom odmaknuti u ostvarenju tog cilja. Ljudska misao kaže *“Bit će onako kako Bog hoće!”* S druge strane, Isus kaže *“Neka ti bude kako si vjerovao!”* (Matej 8:13) Grčka riječ *ginomai* koja je prevedena kao neka ti bude znači postati, biti proizveden, dogoditi se, ostvariti se, imati, primiti, posjedovati. Primjetna je razlika između ljudske i Božje misli. Može nam se dogoditi, iako to nije Božja volja, da imamo otkrivenje i unatoč tome ne vidimo ništa od onoga što nam Biblija obećava. Isusovo učenje o vjeri jasno kaže *“da je sve moguće čovjeku koji vjeruje”*. (Marko 9:23) Vjera uvijek pokreće Božju silu u Kristu i proizvodi neograničene rezultate.

Treće poglavlje

BLAGOSLOVI U ISUSOVOM IMENU

Zdravlje

“Mnoga je druga čudesa Isus učinio pred svojim učenicima. Ona nisu opisana u ovoj knjizi. A ova su opisana da trajno vjerujete da je Isus Mesija, Božji Sin, te da vjerujući imate život u NJEGOVIOM IMENU.”
(Ivan 20:30,31)

Uistinu, Isus je učinio mnoga izvanredna čudesa pred svojim učenicima i drugim svjedocima. Ivan kaže da im je brojnost bila tolika da sve knjige svijeta ne bi bile dovoljne za njihovo bilježenje. Izvorna svrha očitovanja Božje sile nadilazila je izmamljivanje uzdaha trenutnog oduševljenja ljudi koji su im posredno ili neposredno svjedočili. U Božjem naumu ona predstavljaju siguran putokaz u trajnu i čvrstu vjeru. Primjetno je da su većina učinjenih čudesa u Isusovoj zemaljskoj službi bila vezana za ozdravljenje. Ta ocjena također vrijedi za vjersko djelovanje Isusovih sljedbenika koje je potanko opisano u knjizi Djela. Isto se događa i danas kad Kristovi sljedbenici djeluju u službi ozdravljenja.

Bog se u Starom savezu objavio Izraelcima pod različitim imenima koja su otkrivala Njegov karakter. Novi savez objedinio je sva objavljena imena u jedinstveno ime Isus. U petnaestom poglavlju Knjige Izlaska vidimo da se Bog Izraelcima objavio kao JAHVE RAFA - ONAJ KOJI DAJE ZDRAVLJE, GOSPODIN JE NAŠ ISJCJELITELJ (26). Biblija kaže *“da zazivanjem GOSPODINOVOG IMENA bivamo spašeni”*. (Rimljanima 10:13) Ne mijenjajući smisao to možemo prevesti i ovako: *“Zazivanjem Isusovog imena bivamo ozdravljeni.”* Jedno od značenja grčke riječi *sozo* jest ozdravljenje i oslobođenje od bolesti ili demonskih sila.

Jako je važno da naš doživljaj Boga bude usklađen s Njegovom objavom u Bibliji. Previše ljudi uvjereni su da Bog uzrokuje bolesti. Može se shvatiti da ljudi iz svijeta imaju tako iskrivljenu predodžbu, ali što reći za Božju djecu koja su uvjereni

da On iz samo Njemu znanog razloga dopušta da budu bolesna. U slučaju da je Bog uzročnik bolesti ili onaj koji želi da ljudi iz bilo kojeg razloga budu bolesni, onda bi to moralo biti objavljeno u Njegovom imenu. Međutim, Bog se nikada nije objavio kao takav. Vratimo se na Isusovu zemaljsku službu i Njegove riječi “*da Otac koji je u njemu čini svoja djela*”. (Ivan 14:10) Dakle, vidjeti Isusa značilo je vidjeti Boga Oca. Ono što Isus nije činio, niti Otac nije. U propovijedi na ovu temu izrečen je zanimljiv i ispravan teološki zaključak: “Isus je Božja volja u djelovanju!”

Kakvu vrstu djela su iz prve ruke vidjeli Isusovi najbliži suradnici? Petar je u Kornelijevoj kući prisutnim vjernicima poganskog podrijetla rekao “*kako je Bog pomazao Isusa iz Nazareta Svetim Duhom i silom, te kako je Isus prošao čineći dobro, ozdravljajući sve koje je davao bio tlačio, jer Bog je bio s njim*”. (Djela 10:38) Dakle, Bog je Isusa pomazao Svetim Duhom i silom, djelovao je zajedno s Njim, ali ne zato da razboli ljude ili ih uči kako je stanje bolesti Božja volja za njihov život. Takvo što bilo bi protivno Njegovoj naravi. Pismo kaže da je Isus primio silu Svetog Duha zato “*da ozdravi sve koje je davao bio tlačio*”. Ova Petrova izjava ruši sve mitove o Bogu koji na ljude stavlja bolesti. U Lukinom evanđelju čitamo “*o ženi koja je osamnaest godina bila opsjednuta od duha koji je začetnik bolesti*”. (13:11) Koja vrsta duha je uzrokovala bolest? Isus je pomazan Svetim Duhom rekao ženi “*da je oslobođena od svoje bolesti*”. (12) Bog Otac činio je kroz Isusa svoja djela i očigledno je da On nije razbolio ovu ženu. Naprotiv, dao joj je zdravlje! U šesnaestom stihu Isus je pokazao na “*sotonu, kao onoga koji osamnaest godina drži svezanu Abrahamovu kćerku*”. (16)

Sljedeća dvojba u vezi ozdravljenja glasi: “Je li ozdravljenje Božja volja za svakog čovjeka? Postoje li presedani, slučajevi gdje Bog ne želi ozdraviti čovjeka?” U slučaju postojanja morali bi biti zabilježeni u Isusovoj zemaljskoj službi. Kako bismo inače znali jesmo li u skupini odabranih za ozdravljenje, ili u onoj koju Bog ne želi ozdraviti iz samo Njemu znanih razloga. Gubavac koji je pristupio k Isusu nije sebe ubrajao u prvu skupinu. Njegove riječi to dokazuju: “*Gospodine, ako hoćeš, možeš me ozdraviti.*” (Matej 8:2) Isus je prihvatio njegovu molbu, ali je iz nje izbacio ‘ako hoćeš’ element. Ostalo je samo: “*Hoću. Ozdravi!*” (3) Isus je kao predstavnik i provoditelj savršene Božje volje jasno i nedvosmisleno objavio: “*Hoću. Ozdravi!*” Nevolja je u tome što religiozni ljudi nikako ne mogu prežaliti ‘ako hoćeš’ molitvu. Kome može pomoći ovakva molitva: “Isuse, zazivam Tvoje ime da budem ozdravljen, ako je to Božja volja!” Nikome! Od takve vrste molitve nitko nikad nije ozdravio. Razlog?

TAKVE ILI SLIČNE MOLITVE NISU USKLAĐENE S OBJAVOM
BOŽJE VOLJE U ISUSOVOJ SLUŽBI. UKOLIKO U NJOJ NE POSTOJE,
NEMOJMO IH IZMIŠLJATI KAO OPRAVDANJE ZA NEVJERU.

Treća dvojba vezana za ozdravljenje glasi: “Ukoliko Bog želi ozdraviti sve ljude, zašto onda nisu svi ozdravljeni?” To je vrlo čest argument osporavatelja božanskog ozdravljenja. Vratimo se na Ivanove riječi “*da vjerujući imamo život u NJEGOVOJ IMENU*”. Prevedemo li ovo u kontekst zdravlja, onda možemo reći da vjerom u Isusovo ime primamo zdravlje i živimo u zdravlju. Proučimo li evanđeoske izvještaje zapaziti ćemo da je oko sedamdeset posto bolesnika ozdravljenje postiglo osobnom vjerom (Matej 8:5-13; 9:27-31; Marko 5:25-34). To je vrlo znakovit podatak koji nikako ne bi smio biti zanemaren u proučavanju. Nažalost, upravo se to nerijetko događa.

Zanimljiv je primjer slijepaca koji su Isusa tražili “*da im se smiluje*”. (Matej 9:27) Prije nego što će položiti ruke na njih uputio im je ovo pitanje: “*Vjerujete li da to mogu učiniti?*” (28) Ovo nije bilo tzv. “tek - tako” pitanje. Bog ih nikad ne postavlja. Zamislimo da su ovako odgovorili: “Gospodine, nadamo se da možeš. Pomoli se za nas, pa ćemo vidjeti što će biti.” U tom slučaju sigurno ne bi primili ozdravljenje, kao što ga ne primaju ljudi koji Bogu prilaze s ovakvim ili sličnim stavom: “Pomolit ću se, pa što bude!” To nije ispravan pristup! Njihov odgovor “*Da, Gospodine*” ugodio je Bogu. (28) Nije to bio “*Da, Gospodine!*” ispunjen sumnjom i nevjerom.

BOG UVIJEK NAGRAĐUJE VJERU I NIJE CJEPIDLAKA
KOJA TRAŽI I NAJMANJU GREŠKU U PRISTUPU.

Isus im je jednostavno “*dotakao oči i rekao: 'Neka vam bude prema vašoj vjeri!'*” (29) Grčka riječ *kata* koja je prevedena kao neka vam bude znači u skladu sa, kao posljedica čega, na temelju čega, upravo kao, na isti način. Ishod njihove vjere bio je “*da su im se otvorile oči*”. (30) Slijepci su primili ozdravljenje na temelju svoje vjere. Isus je imao Božju silu, a oni su je trebali pokrenuti vjerom. To je bio njihov dio posla. Zašto ostatak ljudi nije bio ozdravljen? Kako to da su se negdje dogodila mnogobrojna čudesna ozdravljenja, a negdje malo ili ništa? U šestom poglavlju Markovog evanđelja čitamo “*da Isus u svom zavičaju nije mogao učiniti nikakva čuda*”. (5) Ne da nije htio, nego nije mogao. To dvoje se bitno razlikuje. U šestom stihu vidimo “*da se Isus čudio njihovoj nevjeri*”.

LJUDSKA NEVJERA ZAUSTAVLJA I ONEMOGUĆUJE
DJELOVANJE BOŽJE SILE U ISUSOVOM IMENU.
TO NIJE IZNIMKA, NEGO PRAVILO.

S druge strane, Petar je dokazao da vjera u Isusovo ime može učiniti neograničeno više nego što molimo ili mislimo, upravo kao što Pavao uči u trećem poglavlju Poslanice Efežanima (20). Ne znamo kakva su bila njegova i Ivanova očekivanja onog dana kad su šetali jeruzalemskim ulicama. Ono što sa sigurnošću uočavamo jest to da je pred hromim prosjakom točno znao što želi: *“Ja nemam srebro ili zlato, ali što imam to ti dajem: u IMENU ISUSA KRISTA IZ NAZARETA ustani i hodaj!”* (Djela 3:6) i ono jednako važno, kako to ostvariti: *“Ujedno ga je uhvatio za desnu ruku te ga podigao, a njemu su odmah očvrtnula stopala i gležnjevi, pa je skočio i počeo hodati.”* (7)

Čudo koje se dogodilo do te je mjere zaprepastilo Jeruzalem da su ljudi počeli pratiti Petra, Ivana i ozdravljenog čovjeka u Salomonov trijem. Preneraženom gradskom mnoštvu Petar je propovijedao ovu poruku: *“I zbog vjere u ISUSOVO IME, upravo je NJEGOVO IME očvrtnulo čovjeka kojeg vidite i poznajete. Da, vjera u ISUSOVO IME vratila je ovomu čovjeku potpuno zdravlje naočigled sviju vas.”* (16) Sotona je bio uplašen razvojem događaja i odmah je pokrenuo progon učenika. Bačeni su u tamnicu, a idući dan bili su izvedeni pred članove velikog vijeća, starješine, književnike, velike svećenike i članove velikosvećeničke loze. Oni su od njih htjeli saznati samo jedno: *“Kakvom vlasti ili u ČIJE IME ste to učinili?”* (4:7)

NEVJEROJATNO JE KAKO SNAŽAN POTRES I LANČANU REAKCIJU
U DUHOVNOM SVIJETU MOŽE IZAZVATI
SAMO JEDNO OZDRAVLJENJE U ISUSOVOM IMENU.
ŠTO TEK MOŽE IZAZVATI VIŠE NJIH?

Hrom čovjek je čudesno ozdravljen i kroz taj događaj Božja sila je do temelja prodrmla cijeli Jeruzalem. Evanđelje je propovijedano gradskom mnoštvu, a duhovno ozračje u gradu se iznenada uzburkalo i promijenilo na bolje u korist kršćana. Vrhunac je dostignut Petrovim privođenjem i izlaskom pred religiozno poglavarstvo. On se nije zbunio ili uplašio. Naprotiv, pun Svetog Duha poručio im je ovo: *“... to dobro znajte svi vi i sav izraelski narod: u IMENU ISUSA KRISTA NAZAREĆANINA, koga ste vi razapeli, a koga je Bog uskrsnuo od mrtvih, po njemu ovaj čovjek pred vama stoji zdrav.”* (10)

Konačnu potvrdu Božje volje Isus je dao zastupničkom žrtvom na križu Golgote. Prorok Izaija imao je proročku viziju Krista *“koji je ponio naše bolesti i uzeo na sebe naše boli”*. (53:4) Isus je na svom unakaženom tijelu ponio bolesti cijelog ljudskog roda i tako slomio sotoninu vlast u tom području. Ograničeno ljudsko razumijevanje ne može sagledati patnje čovjeka koji istovremeno na svom tijelu nosi bolesti ljudi koji su živjeli u svim epohama prije i poslije Njega. Petar u prvoj poslanici kaže *“da smo izliječeni Isusovim modricama”*. (2:24) Vjera u Isusovo ime ostvaruje da djelo zastupničke smrti na križu postane naša vidljiva stvarnost. Vjerujemo li da je na križu plaćena cijena grijeha, onda jednako trebamo vjerovati da smo na križu i ozdravljeni. Pavao kaže *“da je propovijedanje o križu Božja sila za nas koji se spašavamo”*. (1. Korinćanima 1:18) U svjetlu apostolovih riječi vidimo tragične razmjere zablude onih ljudi koji svoju bolest proglašavaju *“križem koji im je Bog dao nositi”*. Takvo razmišljanje nema biblijski temelj i izražava krajnje neznanje.

Bliznac ovog stava je uvjerenje: *“Bog me nije ozdravio, zato što me kroz bolest nešto uči.”* Nažalost, ljudi koji ustraju u ovakvim razmišljanjima nikad ništa ne nauče o duhovnim stvarima. Stoji ocjena da nas Bog u stanju bolesti želi nešto naučiti. Pozorno pogledajmo što. Njegov nauk mogli bi nazvati *‘Kako vjerom primiti zdravlje u Isusovom imenu’*. Upravo zato u Sto sedmom Psalmu čitamo *“da je Bog poslao svoju riječ da ih ozdravi i spasi im život od grobne jame”*. (20)

Postoji i sindrom *“Pavlovog trna”* toliko prisutan kod nekih kršćanskih denominacija. Nevjerojatno je kako ljudi vide stvari kojih nema ili ih tumače u kontekstu koji opravdava njihovu nevjeru. Pavao ne kaže da je trn u njegovom tijelu bolest, nego slabosti, uvrede, nevolje, progonstva i tjeskobe koje je podnosio za Krista (2. Korinćanima 12:7-10). No, kad netko želi vidjeti samo ono što želi, onda to i vidi, pri tom naširoko zaobilazeći dio spasenja ostvaren na golgotskom križu. Korijen navedenih stavova raste iz tla samo pravednosti i ponosa. Sotona tovari breme bolesti na ljude i uvjerava ih da je to Božja volja za njihov život, križ koji moraju nositi ili Pavlov trn koji ih čuva od ponosa.

Još jedan izvještaj iz Pavlove službe također biva često vađen iz konteksta sa svrhom opravdavanja nevjere onih koji niječu ozdravljenje kao Božju volju za svakog čovjeka. U četvrtom poglavlju Poslanice Galaćanima, apostol kaže tamošnjim vjernicima *“da mu je bolest pružila priliku da im prvi puta propovijeda Evanđelje”*. (13) Izvorno značenje grčke riječi

astheneia koja je prevedena kao bolest jest slabost, slabunjavost, nemoć, bolest, oskudica, neimaština, bijeda, siromaštvo. Kao što vidimo, Pavao u ovom stihu ne kaže nužno da je bio bolestan u klasičnom smislu. U pitanju su mogle biti i neke druge vrste nedaća i teških životnih okolnosti. Ono što je bitno zapaziti i razumjeti apostol je izrekao u sljedećem stihu: *“Svoju kušnju, mene u mojem bijednom stanju ...”* Ono što sa sigurnošću iz Pavlovih riječi možemo zaključiti jest to da je njegovo teško stanje bilo privremeno, a ne trajno. Kao što i sam kaže, to je bila kušnja. Zato su potpuno besmislene i biblijski neutemeljene teorije da je apostol bio trajno bolestan. U svakom slučaju, onaj tko vjeruje Božjoj riječi sigurno biva ozdravljen u Isusovom imenu i živi zdravo u duhu, duši i tijelu. To je savršena Božja volja objavljena u Pismu.

Mir

*“Ali među tim narodima nećeš imati mira;
ni tvome stopalu neće biti počivališta, nego će ti ondje
Jahve dati uznemireno srce, utonule oči i tjeskobnu dušu.
Tvoj život visjet će o niti; bojat ćeš se i danju i noću,
i nećeš biti siguran za svoj život.”*
(Ponovljeni zakon 29:65,66)

Bog je pravovremeno upozorio ljude na prokletstvo koje će doći na njihove živote ukoliko ne budu poslušni Njegovoj riječi. Nemir ima sve navedene simptome i trebamo ga početi nazivati prokletstvom jednako kao i Biblija. U Knjizi o Sucima vidimo da je Gideon primio objavu Božjeg imena JAHVE ŠALOM - GOSPODIN JE MIR (6:24). Kao što vidimo, postoji razlika između objave Božjeg imena i stanja u koje čovjek može pasti zbog grijeha. Može se reći da je mir danas jedna od najtraženijih vrijednosti, kako u svijetu, tako i u Crkvi. Spasenje u Isusovom imenu nudi nam mogućnost oslobođenja od svakog prokletstva koje je prisutno u našem životu. Pavao kaže: *“Krist nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši proklet umjesto nas - stoji, naime, pisano: 'Proklet svaki koji visi na drvetu!' - da bi u Kristu Isusu na pogane došao Abrahamov blagoslov, da primimo obećanog Duha po vjeri.”* (Galaćanima 3:13,14) Iz Pavlovog izvještaja vidimo da je Isus na križu podnio svako prokletstvo Zakona, a to uključuje i nemir. Svako djelo Isusove zastupničke smrti na križu primamo vjerom.

Dakako, Isus nikoga ne prisiljava na vjeru, ali nam u ljubavi nudi blagoslov koji nitko drugi na ovom svijetu ne može ponuditi: *“Ostavljam vam mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce.”* (Ivan 14:27) Zazivajući Isusovo ime u naš život dolazi i Božji mir. To je neprocjenjiv blagoslov neophodan za uspješan vjerski život. Gospodin je najavio da će Njegovi sljedbenici biti izloženi žestokom pritisku demonskih sila. Zato nam ove Njegove riječi nude veliko ohrabrenje: *“Ovo sam vam rekao da u meni imate mir. U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se; ja sam pobijedio svijet!”* (Ivan 16:33)

Pavao poziva Filipljane da u svemu iznose svoje potrebe Bogu, sve u zahvalnosti. Uzdanje uzrokuje *“da Božji mir, koji nadilazi svaki razum, čuva naša srca i naše misli u Kristu Isusu”*. (4:7) Ne zaboravimo, neposlušnost Božjoj riječi uvijek uzrokuje nemir. Analogno tome, poslušnost jamči Njegovu prisutnost, naklonost, podršku i mir. Apostol je dao biblijski primjer nasljedovanja Krista i postavio nepromjenjiv standard: *“Ono što ste od mene naučili i primili, što ste od mene čuli i na meni vidjeli, to nastavite činiti, pa će Bog, izvor mira, biti s vama!”* (9) Ovdje vidimo da naziva Boga izvorom mira. On će uvijek biti s nama kad vršimo Njegovu volju. Danas je više nego ikad potrebno da Crkva počne nasljedovati prave, a ne lažne uzore vjere. Pavao je zasigurno jedan od najsvjetlijih.

Providnost

*“A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu
svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu.”*
(Filipljanima 4:19)

U Knjizi Postanka vidimo da je Abraham primio ovu objavu Božjeg imena: JAHVE JIRA - GOSPODIN PROVIDA (22:13,14). Religiozna misao ima minimalističku predodžbu Božje providnosti. Takav stav može se naslutiti u prosjačkim molitvama koje samo naoko izgledaju ponizno, iako od Boga očekuju odgovor na kapaljku, s jedva prikrivenom sumnjom u Njegove mogućnosti i htijenje da nas blagoslovi. Koliko očekujemo toliko i molimo, a na kraju i dobivamo. Jakov kaže u poslanici: *“Nemate, jer ne molite.”* (4:2) U sljedećem stihu upozorava i na opasnost molitve koja je nadahnuta krivim motivom: *“Molite, ali ne*

dobivate, jer molite s grešnom nakanom, da to potrošite u svojim požudama ...” Netko ne moli ništa od Boga zato što uopće ne očekuje da će mu odgovoriti i blagosloviti ga. Sveti Duh djeluje u smjeru promjene takve iskrivljene predodžbe Božje providnosti. Isus kaže *“da ćemo primiti sve što zamolimo s vjerom”*. (Matej 21:22) Ova izjava jamstvo je Božje spremnosti odgovaranja na svaku molitvu vjere, a ujedno i poticaj na molitveno djelovanje.

Petar u drugoj poslanici opisuje razmjere Božje opskrbe u Isusovom imenu: *“Njegova božanska sila obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći.”* (1:3) Onog trenutka kad smo zazvali Isusovo ime, sila uskrsnuća donijela je sve što je potrebno za naš život i pobožnost u Kristu. Važno je da u naš mentalni i duhovni sklop ugradimo ove riječi: sve što je potrebno. Druga važna stavka odnosi se na pravu spoznaju zato što Petar kaže da samo kroz nju u naš život može doći sve što nam je potrebno. Kriva, biblijski neutemeljena spoznaja proizašla iz lažnih učenja može nas osakatiti u primanju Božjih stvari koje trebaju biti korištene za izvršenje Njegove volje.

Jakov ohrabruje kršćane *“da od Boga u svemu traže mudrost”*. (1:5) U nastavku stiha opisuje Boga kao onoga *“koji svima daje obilno i bez prigovora”*. Ove Jakovljeve riječi trebale bi naglavačke preokrenuti naš molitveni pristup i očekivanja. Bog nije opisan kao onaj koji prigovara ljudima kad mu iznesu svoje molitvene potrebe ili im daje na kapaljku. Nije li Bog tako opisan, onda mu ni u kojem slučaju ne bismo trebali prilaziti na opisani način. U suprotnom, sigurno ćemo doživjeti razočarenje. Pavao kaže *“da je Gospodin bogat za sve koji ga zazivaju”*. (Rimljanima 10:12) Trinaesti stih dovodi Isusovo ime u kontekst navedenih riječi: *“Tko god zazove GOSPODINOVO IME, spasit će se.”*

*TRAŽIMO LI OD BOGA NA KAPALJKU,
TADA NE MOŽEMO PRIMITI VIŠE NEGO ŠTO STANE NA NJU.*

Isus nas ohrabruje i potiče: *“Zaista, zaista, kažem vam, ako što zamolite od Oca u MOJE IME, dat će vam.”* (Ivan 16:23) U Gospodinovoj službi ne vidimo odmjereno davanje, ali zato vidimo odmjereno primanje pojedinaca ili skupina. Ljudi koji su mu vjerovali za ozdravljenje bili su najčešće trenutno i potpuno ozdravljeni, bez obzira na težinu bolesti. Zarobljeni demonskim silama bivali su oslobođeni jarma. Isusovo ime je i danas neiscrpno bogato i dostupno svakom tko ga zaziva vjerom.

Radost

*“Tvoja svjedočanstva su mi vječna baština,
ona su radost mojem srcu.”
(Psalam 119:111)*

Riječi kršćanske pjesme kažu: *“Tko ima pravo ako ne Božji narod, da kliče i raduje se ... ruho žalosti sada smo skinuli, uljem radosti On nas pomaza ...”* Biblija puno naučava o radosti i pridaje joj veliku važnost u vjerskom životu. Analogno tome, vjernici u Božju riječ bi trebali biti radosni ljudi koji isijavaju vedrinom i lančano je prenose na sve one koji je nemaju. To je u svakom slučaju Božja volja. Zašto je onda nema na licima mnogih ljudi koji svakodnevno ispovijedaju vjeru u Krista?

Odgovor na ovo pitanje pronalazimo u Knjizi proroka Nehemije. On je tješio narod ovim riječima: *“Ne žalostite se; Gospodinova radost je vaša snaga.”* (8:10) Što se moralo dogoditi da riječi nadahnute Svetim Duhom blagoslove ljude i umjesto žalosti donesu radost? Otkrivenje! U dvanaestom stihu vidimo *“da je narod otišao slaviti veliko slavlje zato što su shvatili riječi koje su im objavljene”*. Upravo je nerazumijevanje Božje riječi kočnica dotoka radosti u ljudske živote. Iako svaki dan čitaju jamstvo da zazivanjem Isusovog imena bivaju spašeni na svakoj razini potrebe, svejedno jadikuju i zapomažu, kao da u Bibliji ne piše ono što piše. Zamislimo da nam nepoznati dobrotvor uplati veliku svotu novca na naš račun. Mi čujemo obavijest, ali uopće ne razumijemo njezin stvarni značaj. Isto je kad se bojimo povjerovati u Božje najbolje za nas. Unatoč objavljenoj istini, nastavljamo jadikovati i zapomagati da smo od Božje strane osuđeni na život oskudice, beznađa, žalosti i zapuštenosti.

Međutim, upravo nam objava života u Isusovom imenu obećava radost. Tako npr. u Osamdeset devetom Psalmu vidimo opis *“Božjeg naroda koji se uvijek raduje u NJEGOVOJ IMENU”*. (17) Kad Duh mudrosti i otkrivenja osvjedoči našeg nutarnjeg čovjeka što znači biti spašen u Isusovom imenu, tad našoj radosti nema kraja. Izgubljeni grešnici bi u suzama radosnicama trebali zahvaljivati Božjem Sinu koji je platio njihov dug i pomirio ih s Nebeskim Ocem. Bolesnici bi trebali podići glas do neba kad pročitaju ili čuju da su izliječeni Isusovim modricama. Okolnosti u životu mogu biti raznolike, ali Njegova obećanja su predostojna

vjere. Onog trena kad čujemo Božju riječ odmah joj se trebamo početi radovati kao najvećem dobitku i djelovati u vjeri. Potom se Božja sila oslobađa i blagoslivlja nas, pretvarajući tamu u svjetlo, grešnost u pravednost, slabost u snagu i bolest u zdravlje.

Što je s novorođenim kršćanima? Kako neki od njih mogu imati obješena lica, iako Pavao kaže “*da se uvijek trebamo radovati u Gospodinu*”. (Filipljanima 4:4) Sila uskrsnuća daje nam sve potrebno za život i pobožnost. U Duhu vjere ništa nam ne nedostaje i nismo prikraćeni. Tko na ovom svijetu ima razloga radovati se, ako mi nemamo? Još jedna stvar vezana uz radost nas bitno razlikuje od ljudi iz svijeta. Njihova radost u pravilu je vezana uz pozitivne okolnosti. Kad se to promijeni na gore, radost im nestaje i nastupa tuga i nezadovoljstvo. S nama je drugačije. Naša radost ne ovisi o okolnostima zato što njezin izvor nije vezan uz njih. Naša radost izvire iz Gospodina, tako da se možemo radovati čak i kad smo progonjeni za Krista, kao što vidimo u slučaju Petra i ostalih apostola koji su bili zatvoreni od strane velikog svećenika i njegovih sljedbenika iz saducejske sljedbe (Djela 5:41)

Četvrto poglavlje

SVETOST U ISUSOVOM IMENU

Temelj

*“Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni,
koji vječno stoluje i IME MU JE SVETI.”
(Izaija 57:15)*

Hebrejska riječ *kadeš* znači SVETI. Bog se Izraelcima objavio kao JAHVE MEKADEŠ - GOSPODIN KOJI VAS POSVEĆUJE I ODVAJA (Levitski zakon 20:7,8). Svetost je dio Njegove osobnosti koju je On namjeravao prenijeti na sve pripadnike svojeg naroda u Starom i Novom savezu. Srce Božjeg naroda smije pripadati samo Njemu, a upravo posvećenje i odvajanje to omogućuju.

Pavao je ujedinio ove dvije objave i otkrio vjernicima Novog saveza: *“Ali čvrsto stoji temelj koji je Bog postavio, on nosi ovaj pečat: ‘Gospodin poznaje svoje’ i ‘Neka se odijeli od zloće svaki koji zaziva GOSPODINOVO IME’.”* (2. Timoteju 2:19) Svetost je dio karaktera Isusovog imena i Pavao jasno kaže *“da se mora odijeliti od zloće svaki koji zaziva GOSPODINOVO IME”*. Grčka riječ *aphistemi* koja je prevedena kao odijeliti znači odmetnuti se, oduprijeti se, ostaviti se. Riječ *adikia* (zloća) znači nastranost karaktera ili djela, nepravednost, grijeh, zlo. Pavao poruku o odvajanju od zla naziva temeljom koji je postavio Bog. Što nam to govori? U kontekstu Božje volje to znači da je odbacivanje zla prva, a kasnije i usporedna radnja pri zazivanju Isusovog imena.

Nažalost, danas u kršćanstvu poruka svetosti nije dobrodošla i sve češće se izostavlja iz vjerskog učenja. Iako Pavao kaže *“... izađite između njih i odvojite se - veli Gospodin - ne dotičite se ničeg nečistog, i ja ću vas primiti!”* (2. Korinćanima 6:17) svejedno puno ljudi sjedi na dvije duhovne stolice. Ispovijedaju vjeru u Isusovo ime, iako su i dalje nevidljivim nitima povezani sa svijetom. Slušaju svjetovnu glazbu, pričaju svjetovne šale i općenito razmišljaju svjetovno. Kako se u biblijsku objavu svetosti može uklopiti praksa obrade svjetovnih pjesama i umetanja riječi kršćanskog sadržaja?

Prorok Izaija upozorava: “*Jao onima koji od tame prave svjetlost ...*” (5:20) Nije li rastući ekumenski pokret dokaz da je antikristov dolazak i preuzimanje religiozne i političke vlasti nad cijelim svijetom samo pitanje trenutka? Kako će svijet dobiti spasonosnu vjeru u Krista kad vidi ljude koji ispovijedaju vjeru i istodobno svetkuju religiozne običaje i bajke (božić, djed mraz i sl.) Neće li zaključiti da među njima zapravo nema bitne razlike?

*ISUSOVO IME JE SVETO I NE TRPI KOMPROMISE!
SVAKI VJERNIK KOJI ŽELI UGODITI BOGU
TAJ STANDARD TREBA UVIJEK DRŽATI PRED OČIMA.*

Naš stav prema Isusovom imenu također mora biti duhovno ispravan. U trećoj Božjoj zapovijedi čitamo upozorenje: “*Ne uzimaj uzalud IMENA JAHVE, SVOJEG BOGA, jer Jahve ne oprašta onome koji uzalud izgovara NJEGOVO IME.*” (Ponovljeni zakon 5:11) Ljudi koji psuju Božje ime opsjednuti su zlim duhovima. Oni vladaju njihovim srcima i ustima, koristeći ih kao kanal za izgovaranje hule na Boga (Otkrivenje 13:6). Ništa manje opasni nisu komentari čuđenja “Isuse Bože!” “Bože dragi!” “Bože mili!” kao i trivijalni izričaji “Ne daj Bože!” “Daj Bože!” “Sačuvaj Bože!” “Pomozi Bože” “Oslobodi Bože!” “Bog zna!” “Pitaj Boga!” i sl. koji sveto i uzvišeno Gospodinovo ime svode na poštapalicu. Uzaludno izgovaranje Božjeg imena obuhvaća i sve mehaničke molitve koje se koriste u religioznim ritualima.

Zakonska strana obraćenja

*“... Božjoj Crkvi u Korintu,
posvećenima u Kristu Isusu, pozvanima da budu sveti,
sa svima koji ma gdje zazivaju IME GOSPODINA našega
ISUSA KRISTA, GOSPODINA njihovog i našeg.”
(1. Korinćanima 1:2)*

U kršćanskom posvećenju ljudi mogu skrenuti u dva ekstremna područja. Prvo je zakonsko, a osnova mu je takozvani smiješ - ne smiješ način života. Takav doživljaj duhovnosti ima stanovitu zaslugu u početnom razlikovanju dobra od zla, iako u kasnijem vjerskom razvoju ne bi trebao postati prevladavajući. Dakako, kršćani uvijek moraju znati što smiju i što ne smiju, ali s ispravnom motivacijom u srcu, a to je ljubav prema Bogu.

Zakonski okviri su vrlo kruti i ne daju neophodan prostor milosnom djelovanju Svetog Duha.

Drugo skretanje u vjerskoj praksi uzrokovano je neispravnim razumijevanjem Božje milosti. Pavao kaže: *“Baš se tim očitovala Božja milost za sve ljude, da nas odgaja da se odrekemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu ...”* (Titu 2:11,12) Danas je popularna ovakva poruka: *“Sve je dopušteno zato što živimo u Božjoj milosti!”* Upravo je to razlog zašto nije rijetkost da ljudi pod utjecajem takvog učenja budu ravnodušni na počinjenje djela grešne prirode. Ne shvaćaju da ih Božja milost na koju se pozivaju želi odgojiti da se odreknu bezbožnosti i svjetskih požuda, kako bi živjeli umjereno, pravedno i pobožno u svijetu koji se protivi Kristovom autoritetu.

Ovo je Isusova poruka: *“Obratite se i vjerujte u Radosnu vijest!”* (Marko 1:15) To je bitno drugačije od današnjeg poziva s većine crkvenih propovjedaonica: *“Samo vjerujte i bit ćete spašeni!”* Božje kraljevstvo ne prihvaća neobraćene ljude, koliko god možda karizmatički ili općenito teološki bili ispravno usmjereni. U svakome od nas mora se dogoditi duboka, korjenita promjena koja će se očitovati i u vanjskim djelima, a ne samo riječima. Ivan Krstitelj je pozvao ljude *“da donesu plodove koji odgovaraju obraćenju”*. (Luka 3:8)

Evo kako je to izgledalo u gradu Efezu. Nakon što je demon izranjavao i ponizio Skevine sinove *“stanovnike Efeza, Židove i Grke, obuzeo je strah, a veličalo se IME GOSPODINA ISUSA”*. (Djela 19:17) U osamnaestom i devetnaestom stihu vidimo posljedicu spomenutih događaja: *“I mnogi su obraćenici dolazili priznati i otkriti svoja vračarska djela. A mnogi od onih koji su se bavili vraćanjem donosili su knjige te ih spaljivali naočigled svijetu.”* Obračćenici nisu samo usmeno priznali grijeh vračarstva, nego su i spalili vračarske knjige. To je biblijsko obraćenje, spoj zakonskog (vidljivog) i duhovnog (nevidljivog). Što bi se dogodilo da su zadržali knjige i govorili: *“Mi smo kršteni u vodi, Bog je ljubav!”* Isto ono što i danas. Bili bi članovi kompromisnih crkava, ali ne i Božjeg kraljevstva. Isusovo ime je sveto i ne trpi kompromis s tijelom, grijehom ili svijetom! Svatko tko želi biti ozbiljan u hodu s Gospodinom mora usvojiti ove standarde.

Posvećenje Duha

“... jer vas je Bog od početka izabrao za spasenje koje se postiže posvećenjem Duha i vjerom u istinu.”
(2. Solunjanima 2:13)

Biti posvećen za Boga zadatak je i cilj svakog vjernika koji mu želi ugoditi. Sveti Duh nas uvijek prvo vodi do križa. Tamo je obavljen najteži dio posvećenja. Odmah moramo naglasiti da je Isus Krist učinio ono što mi nikada ne bismo mogli u svojoj snazi. Pavao kaže *“da je naš stari čovjek razapet zajedno s Isusom da bi naše grešne želje bile uništene i da grijeh ne bi više imao autoritet nad nama”*. (Rimljanima 6:6) Slamanje zlog utjecaja grešne prirode (stari čovjek) izvršavamo na isti način kao i primanje oprostjenja od grijeha. Shvatimo li jednostavnost tog učenja uvidjet ćemo kako sve lakše lomimo vlast i utjecaj grijeha. Dakle, uvijek prvo moramo vidjeti što je Isus učinio.

Drugi korak ide u smjeru vjerovanja i osobnog prihvaćanja. Zato *“trebamo sami sebe smatrati mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu”*. (11) Osobna vjera uvijek igra ključnu ulogu! Mrtvi smo grijehu smatramo li sebe takvima. Zato ne smijemo reći ovako: “Ja sam grešnik!” Mi nismo grešnici, nego sveti ljudi u Kristu koji ponekad griješe. Bitna je razlika između biti pravednik ili nepravednik. Također, vjerom smo živi Bogu u Kristu Isusu. To je naša stvarnost. Budući da Pavao podrazumijeva činjenicu da pripadamo Bogu, usmjerava nas *“da više ne dajemo svoje udove kao oružje nepravednosti u službu grijeha”*. (13) Onog trenutka kad Sveti Duh preuzme naše udove, oni postaju Njegovo vlasništvo i instrument sile u provedbi Božje volje.

*DUHOVNA SILA (KRISTOVA ILI SOTONINA) KOJOJ PREDAJEMO UDOVE
UPRAVLJA NAŠIM MISLIMA, UVJERENJIMA I ŽIVOTOM OPĆENITO.*

Znamo li da grčka riječ *metanoeo* znači pokajati se, imati grižnju savjesti, ponovno razmisliti, promijeniti način razmišljanja i djelovanja, promijeniti srce, životni put usmjeriti u drugom pravcu, onda se s pravom postavlja ovo pitanje: “Jesu li ljudi koji ne odbacuju svjetovne i tjelesne stvari obraćeni i nalaze li se uopće u procesu posvećenja?” Nije moguće doživjeti spasenje u Isusovom imenu i ostati isti. Tad ne postavljamo ovakva i slična pitanja: “Što je loše u tome da slušam svjetovnu glazbu, držim ljudsku tradiciju, slavim religiozne blagdane (božić, uskrs i sl.)?”

Zato poslušajmo Pavlovu uputu iz nastavka stiha: *“Naprotiv, prinesite Bogu sami sebe, kao takve koji ste od mrtvih postali živima, a svoje udove kao oružje u službu Bogu!”* Ovdje moramo vidjeti važnu stavku, mi sebe moramo prinijeti Bogu. To je naša obveza! On to neće učiniti umjesto nas. Možda nam to ispočetka nije ugodno, ali je zasigurno neophodno za zdrav duhovni život u Kristu. Posvećenje je trajan proces koji nas postupno oblikuje prema Kristovoj slici.

Spasenje od grijeha

*“Rodit će sina i nadjenuti mu IME ISUS,
jer će on izbaviti svoj narod od njegovih grijeha.”*
(Matej 1:21)

Oproštenje grijeha u Isusovom imenu (Djela 10:43) dio je spasenja u Kristu koje razračunava s grijesima koje smo počinili u prošlosti, kao i sa svim koje ćemo počinili u budućnosti. Iako težimo posvećenju i poslušnosti Bogu, ipak ponekad nenamjerno sagriješimo. Ono što smo učinili u prošlosti ne možemo promijeniti, ali zato postotak grijeha u sadašnjosti i budućnosti možemo i moramo smanjiti na najmanju moguću mjeru. Tu se pojavljuje uloga Isusovog imena u drugom dijelu spasenja. Ono se odnosi na svrgavanje vlasti grijeha u našem životu.

Biblija ne idealizira ljudsku narav. Kao što prihvaćamo činjenicu da jesmo pripadnici Božjeg naroda, poniznog srca moramo prihvatiti ocjenu da moramo biti izbavljeni od grešnih sklonosti. Na koji način možemo izvesti revolucionarni duhovni prevrat u našem srcu i svrgnuti omraženog vladara? Duhovne revolucije vrlo su slične svjetovnim. Jedna interesna skupina bori se protiv druge, silom je ruši s trona i uspostavlja vlast. Mi sami po sebi nemamo silu kojom bismo mogli svrgnuti grijeh. Zato je oslonjeni na Božju milost moramo pozvati vjerom i očekivati da će blagoslovljeno djelovati u našu korist.

Isusovo ime je sila koja ruši vlast grijeha u srcu i izbavlja nas iz ropstva. Isus je bio osuđen za naše grijeha. Na temelju tog saznanja vjerom zazivamo Njegovo ime i grijesi nam bivaju oprošteni. Teret pada s našeg srca i radost spasenja nas preplavljuje. Ipak, oproštenje ne promatramo kao izdvojen dio spasenja. Ono je samo uvod u trajno izbavljenje. Sveti Duh u

nama želi oblikovati trajne, a ne kratkoročne vrijednosti. Robovati grijehu znači robovati sotoni! On porobljuje i ponižava čovjeka, uništavajući mu dostojanstvo. U takvom stanju prisiljava ga da izvršava njegovu zlu volju. Ne smijemo biti naivni, ili još gore, duhovno ponosni, misleći da nas ne može ujarmiti samo zato što se smatramo kršćanima. Nitko nije nedodirljiv!

*ONO ŠTO ČINI RAZLIKU JEST ŽIVOT UTEMELJEN
NA UČENJU PISMA U SVIM PODRUČJIMA.*

Božja volja je da se uzdignemo iznad dječje duhovne razine: grijeh - priznanje - oprostjenje. Nije dobro predugo ostati na razini gdje nam je grijeh preblizu, zato što je onda i njegova mogućnost negativnog utjecaja izraženija. Isusovo ime je snaga našeg izlaska iz ropstva i trajne pobjede nad grijehom, posredstvom jačanja našeg duhovnog karaktera. Mi znamo da Krist po vjeri živi u našim srcima po vjeri, zar ne? Jačanjem duhovne snage u Isusovom imenu postajemo sve neosjetljivi na grešne izazove. Oblikovanje Krista u našim srcima jamstvo je trajnog prebivanja u slobodi.

Peto poglavlje

PROGON ZBOG ISUSOVOG IMENA

Ispravan stav prema progону

*“Blago vama, ako vam se izruguju zbog KRISTOVOG IMENA,
jer tada Duh slave, Božji Duh, počiva na vama!”*
(1. Petrova 4:14)

Crkve usmjerene prvenstveno na Božje blagoslove vrlo rijetko propovijedaju da je i progon zbog vjere blagoslov. U kontekstu Božjeg kraljevstva ono ima najveću vrijednost. Taj standard ne uklapa se u religiju “lako ćemo” kršćanstva, koje vjeru doživljava isključivo kao sredstvo ostvarenja osobnih interesa. Biti progонjen zbog Krista nije znak da nešto krivo činimo. Upravo suprotno, Pavao kaže u Poslanici Filipljanima *“da i to dolazi od Boga, jer nam je s obzirom na Krista dano kao milost ne samo da vjerujemo u njega, nego i da trpimo za njega”*. (1:28,29) Isus nikad od nas nije tajio cijenu vjere i otvoreno nam je najavio što možemo očekivati: *“Svi će vas mrziti zbog MOJEG IMENA.”* (Luka 21:17) To je neuobičajeno za svjetovno poimanje duhovnog marketinga koji je generalno usmjeren na broj, a ne istinske vrijednosti. Upravo zato danas u crkvenim krugovima najčešće čujemo ovo pitanje: “Koliko ljudi je u crkvi?” a zapravo bi trebalo ovako glisati: “U kakvom duhovnom stanju su ljudi u crkvi?”

Naučavajući o vrstama ljudskih srca koja s različitim stavovima prihvaćaju Njegovo učenje, Isus spominje riječ (sjeme) koja je posijana na kamenito tlo. Odlika takvog čovjeka je *“da riječ koju čuje prima veselo, ali kako nema u sebi korijena, nestalan je, kada dođe nevolja ili progонstvo zbog riječi odmah podlegne”*. (Matej 13:20,21) Za razliku od uobičajenog mišljenja, Isus ljudima poručuje da prvo promisle, odvagnu i izračunaju cijenu učenja prije nego li se odluče postati Njegovi sljedbenici (Luka 14:28-32). Pogledajmo sadržaj Pavlove poruke: *“A i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu, bit će progонjeni, dok će zli ljudi i varalice, ujedno zavodnici i zavedeni, napredovati iz zla u gore.”* (2. Timoteju 3:12,13)

Prvi kršćani živjeli su u punini objave Isusovog imena. Oni nisu prihvatili ponudu kompromisnog evanđelja čiji su se krakovi počeli širiti već u ono vrijeme, a danas je to notorna činjenica. To je razlog zašto su vrlo često bili progonjeni. Pogledajmo dva izvještaja iz Knjige Djela u kojima je opisan progon vjernika.

U petom poglavlju opisan je slučaj uhićenja Petra i ostalih apostola. Religiozno svećenstvo bilo je zavidno. Božja sila kroz čudesa i znakove potvrđivala je poruku Evanđelja. Oni to nisu mogli podnijeti u svojoj blizini, zato što su gubili utjecaj i autoritet u narodu. Zatvorili su apostole u tamnicu, ali Božje čudesno djelovanje tim postupkom nisu zaustavili. Naprotiv, na scenu je stupio i Božji anđeo. Otvorio je tamnička vrata i propovijedanje je nastavljeno. Nakon što su apostoli opet privedeni, išibani su i oštro im je zabranjeno da propovijedaju Isusovo ime. Pismo kaže *“da su učenici ostavili Veliko vijeće veseli, zato što im je udijeljena čast da podnesu zlostavljanje za ISUSOVO IME”*. (41) Nekome se njihova reakcija može činiti čudnom. Kako se netko može radovati zlostavljanju? To mogu shvatiti samo oni koji svim srcem pripadaju Gospodinu i zastupaju Njegove duhovne standarde.

Stjepan je bio mučenik prve Crkve. U njegovom slučaju ispunile su se Isusove riječi *“da će doći dan kad će oni koji nas ubijaju misliti da služe Bogu”*. (Ivan 16:2) On je propovijedao Evanđelje okupljenim pripadnicima sinagoge Libertinaca, Cirenaca Aleksandrinaca i onih iz Cilicije i Azije. Njihova srca bila su beznadno tvrda i prepirali su se s njim u vezi vjerskih pitanja. Međutim, nisu mogli odoljeti mudrosti i duhu u kojem je Stjepan govorio. Tada su učinili ono što religiozni ljudi uvijek čine kad ih se stisne u kut biblijskim argumentima koji razotkrivaju njihove zablude. Počeli su klevetati Božjeg čovjeka i dovoditi lažne svjedoke. Zatim su ga izveli na saslušanje pred Veliko vijeće. On je okupljenim Židovima prepričao događaje iz Abrahamovog, Josipovog, Mojsijevog i Davidovog života.

Na kraju poruke istaknuo je stoljetnu sklonost Židova prema otpadu i neposluhu Božjim standardima: *“Ljudi tvrde šije, neobrezanih srca i ušiju! Vi se uvijek opirete Svetom Duhu, kako vaši očevi, tako i vi! Koga od proroka nisu progonili vaši očevi? Poubijali su one koji su unaprijed najavljivali dolazak Pravednika, kojeg ste vi sad već izdali i ubili, vi koji ste primili Zakon preko anđela, ali ga niste vršili.”* (7:51-53) Istina koja je izašla kroz Stjepanova usta nije u njima proizvela obraćenje i spašavajuću vjeru, nego je probudila najniže strasti: *“Kad su to čuli, uskipio im je bijes u srcima, te su počeli škripati zubima na njega.”* (54)

Nije trebalo proći puno vremena i mržnja u srcu prerasla je u ubojstvo. Prisutni Židovi bili su toliko razdraženi da su rukama počeli čepiti uši i nekontrolirano vikati. Zgrabili su Stjepana, izgurili ga izvan grada i kamenovali. Njegova mučenička smrt nije bila uzaludna. Istog dana jeruzalemski kršćani pretrpjeli su veliki progon i raspršili su se po Judeji i Samariji. To je urodilo širenjem poruke Evanđelja, očitovanjem Božje sile kroz čudesa, znakove i spasenjem grešnika.

Čuvajmo se podmićivanja od strane zloga. On nam želi podmetnuti lažno evanđelje koje nudi lakši put u nebo. Isus pohvaljuje Crkvu u Filadelfiji *“jer su unatoč maloj snazi sačuvali njegovu riječ i nisu se odrekli NJEGOVOG IMENA”*. (Otkrivenje 3:8) Vidimo da Isusa ne zanimaju veliki brojevi, nego čuvanje istine i vjernost Njegovom imenu. To su duhovne vrijednosti koje trebamo čvrsto držati, uporno zastupati i vjerno provoditi.

Smrt je dobitak

“Za mene je uistinu život Krist, a smrt dobitak.

*Ali, ako mi je dalje živjeti u tijelu, to za mene znači plod - rad.
Ne znam što bih onda izabrao. Pritisnut sam, i to s dvije strane:
imam želju umrijeti i biti s Kristom, jer je to mnogo bolje.”*
(Filipljanima 1:21-23)

Pavao je živio u punini otkrivenja Isusovog imena. U duhovnoj dimenziji vidio je stvarnosti koje mnogi njegovi suvremenici nisu. Možemo samo nagađati kako su kršćani u Filipima doživjeli njegovu gore spomenutu izjavu. Većina ljudi nikad ne doživi Pavlovu vrstu pritiska, dvojbu između služenja Kristu na zemlji i izravnog odlaska u Njegovo društvo u vječnosti. Apostol je okusio nebesku slavu, a tada čovjek više ne može čeznuti za zemaljskim prebivalištem. Tajna uspješnosti njegove službe nalazi se u riječima *“da ima želju umrijeti i biti s Kristom, jer je to mnogo bolje”*.

Svakako, Pavao je bio prokušani djelatnik u sili Svetog Duha. Treba naglasiti da on nije imao “super - pomazanje” kako to danas krivo predstavljaju neki karizmatički učitelji. Primio je silu Svetog Duha, otkrivenje položaja u Kristu i mogućnosti djelovanja u vjeri kao i svatko od nas. Razlika je samo u tome što je bio puno spremniji za djelovanje. Nije pretvarao vjeru u suhoparno i beživotno učenje bez spasiteljske sile.

TE ODLIKE GA BITNO RAZLIKUJU OD MNOGIH DANAŠNJIH VJERNIKA.

Pogledajmo što je rekao u kući Filipa evanđeliste nakon što mu je prorok Agab navijestio da će ga Židovi uhititi i predati u ruke poganima, a prisutni su ga počeli odvrćati od ulaska u Jeruzalem: *“Što činite? Zašto plaćete i mekšate mi srce? Ja sam spreman ne samo biti svezan, nego i umrijeti u Jeruzalemu za IME GOSPODINA ISUSA.”* (Djela 21:13) Pavlova ljubav prema Isusu dokazana je spremnošću da umre za Njegovo ime. To je ono što čini razliku. Zato je njegov život bio vjerodostojno svjedočanstvo i putokaz. On nije bio iznenađen trpljenjem koje je u više navrata iskusio u službi. Gospodin je u viziji objasnio Ananiji *“da je Pavao odabrano sredstvo da donese NJEGOVO IME pred pogane, kraljeve i Izraelove sinove”*. (Djela 9:15) U sljedećem stihu Gospodin je otvoreno najavio *“da će mu pokazati koliko treba pretrpjeti za NJEGOVO IME”*.

Kršćani koji su spremni umrijeti za Isusovo ime predstavljaju opasnost za sotonino kraljevstvo. Oni nikad neće biti podmićeni od njegove strane. Nažalost, filozofija životnog osiguranja prodrila je u razmišljanja i djela ljudi koji nisu podložni Isusovom Gospodstvu. Oni se skrivaju po mrtvim, hladnim i otpalim crkvama koje čuvaju vanjski oblik pobožnosti.

Šesto poglavlje

BOJ VJERE U ISUSOVOM IMENU

Pozvani smo vladati životom

*“A svima koji su ga primili dao je autoritet da postanu Božja djeca; onima koji vjeruju u NJEGOVO IME.”
(Ivan 1:12)*

Grčka riječ *exousia* koja je prevedena kao autoritet znači usmjereni utjecaj, nadnaravna sila, sposobnost djelovanja, moć. Gledano iz legalističke perspektive, Isus je svoj Božjoj djeci dao autoritet. On treba biti korišten za ispunjenje svrhe. Nažalost, ograničena spoznaja sprečava njegovu učinkovitu provedbu. Uzroci takvog negativnog stanja su dvojaki. Ograničeno naučavanje od strane crkvenih službenika sprečava vjernike u primanju otkrivenja. Nažalost, nije rijetkost da se i oni zadovoljavaju prebivanjem u prosječnosti umjesto da pokazuju zanimanje i izraženo htijenje za duhovnim napretkom na svim područjima vjerskog života u Kristu.

Početak spoznaje autoriteta jest naša osobnost u Kristu. Sveti Duh djeluje u smjeru stvaranja ispravne spoznaje kako bismo sebe počeli gledati isto kao što nas Otac vidi u svom Sinu. Kraljevsko odijelo roba ne čini kraljem, čak i ako ga proglašuje takvim. U svom misaonom sklopu on je i dalje rob. Jedina razlika je u tome što nosi ljepšu odjeću, ali to ništa bitno ne mijenja. Rob postaje kraljem onog trenutka kad odlučno stane na noge i autoritativno kaže: “Ja sam kralj i od sad ću razmišljati, govoriti i djelovati kao kralj! Zaboravljam da sam bio bespomoćan rob!” Upravo je to stav koji moramo zauzeti u Kristu! Moramo se odlučno riješiti ropskog načina razmišljanja i djelovanja. Apostol Pavao kaže “*da će mnogo sigurnije oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti vladati u životu po jednome - Isusu Kristu*”. (Rimljanima 5:17) Grčka riječ *basileuo* koja je prevedena kao vladati znači biti kralj, gospodariti, vladati. Ne možemo vladati u životu ukoliko se ne vidimo vjerom na kraljevskom položaju.

Biblija kaže *“da je Isus Gospodar gospodara i Kralj kraljeva”*. (Otkrivenje 17:14) Zemaljski predsjednici imaju autoritet koji vrijedi i primjenjiv je u vidljivom području. Oni vladaju primjenom ustava i zakona. Autoritet djeluje jednako u vidljivom i nevidljivom području. Mi vladamo životom u Kristu. To znači da izvršavamo, primjenjujemo i govorimo u autoritetu Kristovu kraljevsku riječ, isto kao što zemaljski predsjednici primjenjuju zakonske ovlasti. Kažemo li vjerom da se zovemo Isusovim imenom, onda to postaje kraljevska riječ i cijeli duhovni svijet to prepoznaje i priznaje. Isto vrijedi za priznanje da smo uskrsnuti s Kristom kako bismo s Njim vladali u životu. Kraljevska riječ nas uzdiže na zapovjedni položaj Kraljevstva. Ništa manje od toga nije Božja volja za naš život. Svatko živi na razini položaja koji zauzima. Zato trebamo vjerom zauzeti pravi položaj, a to je onaj na nebesima u Kristu.

Natjerati sotonu u bijeg

*“Jer, naša naša borba nije protiv ljudi,
nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti,
protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta;
protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.”*
(Efežanima 6:12)

Demonske sile redovito koriste dvije oprobane tehnike u duhovnom ratu. Promatramo li kršćanstvo mirnih i povučениh crkvenih ljudi pomislili bismo da je svijet oslobođen zlog demonskog utjecaja. Pojmovi kao što su kršćanska bojna oprema, autoritet, mač Duha ili oružje pravednosti gotovo se i ne spominju. Oni u skrovitosti žive svoje živote, međusobno se sastaju, idu na izlete i nastoje ne izazivati nevolje u okolini. Za njih neprijatelj kao da ne postoji ili ne smatraju da je boj vjere njihov poziv. Ukoliko su bolesni smisle doktrinu koja ne prihvaća Božju volju za ozdravljenjem svakog čovjeka. Tad njihove molitve “ohrabrenja” zvuče otprilike ovako: “Brate ili sestro, molimo i suosjećamo s tobom u tvojoj bolesti, neka ti Gospodin udijeli snagu da izdržiš. Amen!” Suoče li se s nasljednim prokletstvima pomoć traže isključivo od svjetovne medicine.

Budimo iskreni, što bismo učinili na mjestu neprijatelja? Pokušali uništiti takvo sterilno, osakaćeno, mlitavo i bezlično kršćanstvo, ili ga ciljano ostavili na miru kao nadgrobni spomenik

s podrugljivim natpisom "Ovako izgleda vjera u Krista!" Vidi li svijet malodušne, obeshrabrene i poražene vjernike u tom će slučaju doći upravo do onog zaključka koji im demoni sustavno nameću: "Ukoliko vjera u Krista ne može ostvariti više od ovoga što vidim na onima koji tvrde da vjeruju, onda mi ne treba takva vjera i takav Bog!" Moramo razumjeti da naše životno djelovanje neminovno šalje ljudima određenu poruku, onu koja će ih potpuno odbiti, ili koja će ih poput duhovnog magneta privući Kristu. Ono što vide u našim riječima i djelima može biti presudno pri donošenju odluke i zato trebamo biti svjesni svoje duhovne odgovornosti.

Druga tehnika koju neprijatelj koristi jest pokušaj napuhavanja svoje duhovne snage. Mora se priznati da su vrlo vrijedni i uporni u tome zato što treba iz ničega napuhati nešto. Usporedimo li demonsku snagu s Isusovim imenom onda je to omjer ništa prema sve u korist Njegovog imena. Svejedno, neprijatelj nikad ne odustaje. Iako poražen, sposobnost laganja i obmanjivanja nije izgubio. On napuhava balone bolesti, slabosti, obeshrabrenja, razočarenja i straha. Skriven iza njih prilazi kršćanima uvjeravajući ih da je to prava i neminovna slika njihove životne stvarnosti. Nasjednemo li toj laži ona počinje preuzimati nadzor nad nama i napuhane balone počinjemo doživljavati kao granitne zapreke. Napuhani baloni su samo to što jesu, ništa više. U njima nema nikakve stvarne snage, nego samo zrak. Dovoljan je lagan ubod iglom i oni postaju komadići najlona poderani na podu. Mi moramo upoznati i shvatiti stvaran odnos snaga u duhovnom svijetu.

Bog se Izraelcima u Starom savezu objavio kao GOSPODIN SEBAOT - GOSPODIN NAD VOJSKAMA, ZAPOVJEDNIK, VOJSKOVOĐA. Golijat je iskusio što znači sukobiti se sa čovjekom koji vjeruje u silu Isusovog imena. David pred njim nije molio duge molitve probude ili pronalazio desetine izgovora zašto da ne krene u boj vjere. U ratničkom duhu proklamirao je vidljivom i nevidljivom svijetu: "... a ja idem na tebe u IME GOSPODINA SEBAOTA, BOGA Izraelskih četa koje si ti izazvao." (1. Samuelova 17:45) Znamo ishod bitke, filistejska uzdanica završila je u prašini odrubljene glave. Ostatak vojske "dao se u bijeg kad su vidjeli kako je poginuo njihov junak". (51)

VJEROM U ISUSOVO IME U NAŠE SRCE
DOŠAO JE ŽIVJETI NEPOBJEDIV RATNIK - GOSPODIN ISUS KRIST.
TO ZNAČI DA SMO PRIMILI RATNIČKI DUH.

Kako bismo se inače odazvali pozivu “*da bijemo plemenitu bitku vjere*”. (1. Timoteju 6:12) Ove Pavlove riječi trebamo shvatiti u kontekstu otkrivenja Isusovog imena. Nemoguće je imati vjeru u Krista, a nemati borbenost kao odliku karaktera i usmjerenja u djelovanju. Bez navedenog ne možemo osvojiti i koristiti duhovne vrijednosti Božjeg kraljevstva. Isusovo ime ne djeluje samo od sebe. Ono je žestoko i silovito u Duhu, ali bez vjere ne može biti pokrenuto u cilju izvršenja Božje volje. To je razlog zašto u nečijem životu ponekad nepomično stoji, umjesto da moćno djeluje i ostvaruje ciljeve Božje volje.

Kralj David bio je neustrašiv ratnik Božjeg kraljevstva. Pogledajmo za kakvim duhom je on vadio pred Bogom: “*Vrati mi radost svoga spasenja i učvrsti me spremnim duhom.*” (Psalam 51:14) Hebrejska riječ *nadab* koja je prevedena kao spremnim znači spremnost za vojničku službu. David je starozavjetna slika kršćanskog vojnika u Novom savezu. Sila uskrsnuća je Isusovo ime učinila veličanstvenim i jedinstvenim i zato se moramo poistovjetiti s njom. Nije važno jesmo li prirodno rođeni temperamentni ili povučeni. To nije presudna stavka. Mi smo vjernici Novog saveza. Novim rođenjem naslijedili smo Kristov duhovni karakter. Svaki put kad se sukobimo sa sotonom trebalo bi doći do ovakvog ishoda: “*Oduprite se đavolu, pa će pobjeći od vas!*” (Jakovljeva 4:7) Grčka riječ *pheugo* koja je prevedena kao bježati znači naglo ostaviti, spasiti se, tražiti spas u bijegu, nestajati, gubiti se. Kad to vidimo postaje nam jasnije zašto sotona čini sve u svojoj moći da ljudi ne postanu vjernici. Neka naše duhovne oči vide ovu istinu u pravom svjetlu.

NAŠA VJERA U ISUSOVO IME NAGONI SOTONU U PANIČAN BIJEG!

Upravo zato nam Petar u prvoj poslanici kaže “*da se đavolu odupremo čvrsti u vjeri*”. (5:9) Pogledajmo značenje grčke riječi *stereos* koja je prevedena kao čvrsti: nepokolebljiv, ustrajan, nepomičan, jak, tvrd, okrutan, grub, neugodan, tvrdoglav, tvrdokoran. Naša vjera mora imati spomenute odlike u duhovnim bojama koje vodimo protiv sila tame.

Sredstvo pobjede

*“Svatko tko je rođen od Boga pobjeđuje svijet;
a ovo je sredstvo pobjede - naša vjera.”
(1. Ivanova 5:4)*

Mi moramo postati nova stvorenja u Kristu želimo li ući u Božje kraljevstvo i početi djelovati u skladu s njegovim zakonima (Ivan 3:5). Jednako je važno i ovo; primiti razumijevanje nove osobnosti i duhovnog položaja. Novo rođenje počinje ostvarivati svoju svrhu kad shvatimo da je naš trajni poraz u stanju duhovne smrti pretvoren u trajnu pobjedu koju nasljeđujemo u Kristu. Ivanove riječi stoga su ključne za razumijevanje. Prorok Izaija kaže *“da su svi koji se zovu BOŽJIM IMENOM stvoreni na njegovu slavu”*. (43:7) Božja slava je nemjerljiva ljudskim mjernim jedinicama. Isto tako, ljudski rječnik samo donekle može opisati njezinu veličanstvenost. Pavao moli Nebeskog Oca za duhovno razumijevanje *“da vidimo koliko bogatstvo slave krije njegova baština među svetima”*. (Efežanima 1:18) Imamo ono što duhovno vidimo i prisvojimo! Isus je pobijedio svijet (Ivan 16:33), stoga bi svi novorođeni ljudi trebali živjeti u svjetlu te istine. Ivan kaže u prvoj poslanici *“da je jači onaj koji je u nama, od onoga koji je u svijetu”*. (4:4) Onaj koji je u nama jest Isus, tj. Njegovo moćno i nepobjedivo ime, snažnije od bilo kojeg imena i sile u svijetu.

*UPRAVO JE ZATO ISUSOVO IME
SREDSTVO, ALAT I ORUŽJE NAŠE POBJEDE U NOVOM SAVEZU.*

Nakon što su Izraelci pobijedili Amalečane, Mojsije je podigao žrtvenik Bogu i nazvao ga JAHVE NISSI - STIJEG NAŠE POBJEDE (Izlazak 17:15). Mi moramo znati ostvariti pobjedu nad neprijateljem. Vjera je sredstvo pobjede i zato je životno važno otkriti izvor vjere. Pavao kaže *“da vjera dolazi od slušanja Kristove riječi”*. (Rimljanima 10:17) Naš duh mora biti napajan na dubokom zdencu koji sadrži pitku i kristalno čistu vodu Božjeg učenja. Svaki čovjek u nešto ili nekoga vjeruje, ali upitno je iz kojeg materijala je sazdan njegov sklop razmišljanja i djelovanja. Želimo li pobjedu u Kristu, onda iz našeg života moramo izbaciti svako ljudsko učenje koje nije utemeljeno na istini objavljenoj u Bibliji. Krivo je misliti da ćemo biti jaki i pobjedonosni samo zato što se izjašnjavamo kao kršćani. Mnogi koji se tako izjašnjavaju žive u slabosti, nemoći i porazu.

Ivan u prvoj poslanici kaže: *“Mladići, pišem vama jer ste jaki, u vama je Božja riječ i pobijedili ste Zloga.”* (2:13) Grčka riječ *meno* koja je prevedena kao u vama je znači biti prisutan, živjeti. Sjeme može niknuti i izrasti pod uvjetom da je posađeno u zemlju. Naše zanimanje trebalo bi biti usmjereno na učenje Božje riječi o sili uskrsnuća. Pavao je u svom kršćanskom životu zauzeo takav stav (Filipljanima 3:10).

Presudno je kakve vrste riječi, stavova i razmišljanja prebivaju u našem srcu i umu. To najsigurnije možemo provjeriti kad neprijatelj napadne tako silovito da jedva stignemo doći do daha. Navale li na nas slabosti, što će izaći iz naših usta? Živi li Božja riječ u našem srcu zasigurno ćemo uzdanje staviti u Božje obećanje, oduprijeti se vjerom i hrabro reći: *“Slabosti, odupirem ti se u autoritetu Isusovog imena! Nisam slab, u meni živi sila koja je Krista podigla iz mrtvih! Pobjeđujem te u Isusovom imenu!”* Tako bi trebao izgledati naš otpor. Pavao kaže *“da sve što želimo reći ili učiniti, neka sve bude u IME GOSPODINA ISUSA”*. (Kološanima 3:17)

*TO ZAPRAVO ZNAČI ŽIVJETI U ISUSOVOM IMENU,
GOVORITI I DJELOVATI U SKLADU S PRIMLJENIM OTKRIVENJEM
BOŽJE RIJEČI O TOM PREDMETU. ZAPAZIMO DA PAVAO NE KAŽE
PONEŠTO OD ONOGA ŠTO ŽELITE REĆI ILI UČINITI, NEGO SVE.*

Knjiga Otkrivenja ovako opisuje uskrslog i proslavljenog Krista: *“Obučen je u ogrtač umočen u krv, a NJEGOVO IME glasi: BOŽJA RIJEČ ... A na svom ogrtaču nosi NAPISANO IME: KRALJ KRALJEVA I GOSPODAR GOSPODARA.”* (19:13;16) Primjećujemo da nema nikakve razlike između Isusovog imena i Božje riječi, kao i to da je povezano s Njegovim Gospodstvom i kraljevskim položajem. Naše priznanje Isusa kao Gospodina mora biti izrečeno vjerom da Njegovo ime duhovno znači i može učiniti sve ono što Pismo uči.

Steknemo li potpuno i bezuvjetno povjerenje u Božju riječ, onda ćemo bez iznimke prihvaćati zapisane istine i doživjeti iskustvo proroka Jeremije: *“Kad su mi došle tvoje riječi, ja sam ih gutao; tvoje riječi su obradovale i ushitile moje srce, jer sam se zvao TVOJIM IMENOM.”* (15:16) Vjera se, kao i malo dijete, spontano oduševljava i raduje objavljenoj istini. Ona je prihvaća zdravo za gotovo bez sumnjičavog seciranja koje se ponekad opravdava doktrinalnim oprezom. Dakako, on je u razumnoj mjeri nužan pri provjeri svakog vjerskog učenja, dokle god je u službi otkrivanja istine. Nemoguće je biti hladan i zatvoren u doživljaju objavljene

istine kao da nas netko tušira ledenom vodom. Takvo negativno stanje proizvodi religiozan duh. On koči ljude, uvodi ih u mrtvu formu i tako sustavno lišava duhovnog života.

Pavao započinje učenje o pobjedi u Kristu ovim riječima: *“Hvala Bogu koji nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu.”* (1. Korinćanima 15:57) Grčka riječ *didomi* koja je prevedena kao daje znači darovati, omogućiti, proizvoditi, brinuti se o kome, utemeljiti. Kontekst ovih riječi govori o sili uskrsnuća koja u nama proizvodi i utemeljuje pobjedu Isusovog imena. Mi ne trebamo raditi za pobjedu. Ona nam je već darovana po neizmjerne Božjoj milosti. Vidjet ćemo u narednom poglavlju da s darovanim vrijednostima trebamo početi djelovati u vjeri i ući u otvoreni dvoboj protiv demonskih sila. David kaže: *“Radovali se tvojoj pobjedi, u IME GOSPODINA BOGA svojega dizali stjegove!”* (Psalam 20:6) U sljedećem stihu objašnjava razlog radosti: *“Znam evo, Jahve će dati pobjedu svom pomazaniku, uslišat će ga iz svetih nebesa snagom svoje pobjedničke desnice.”*

*DANAS SMO MI SPOMENUTI POMAZANICI U KRISTU.
NJEHOVA POBJEDNIČKA DESNICA NASTANILA SE
I ZAUZELA BORBENI POLOŽAJ U NAŠEM NUTARNJEM ČOVJEKU,
UVIJEK SPREMNA ZA OKRŠAJ U ARENI DUHOVNOG SVIJETA.
UJEDINJENA S NAŠOM VJEROM POBJEĐUJE SVAKOG NEPRIJATELJA.*

Upotreba Isusovog imena na svim razinama boja vjere

*“Po tebi smo odbili svoje dušmane,
u TVOJEM IMENU smo zgazili one koji su se digli na nas.”
(Psalam 44:6)*

Isus je Petru unaprijed najavio *“da je sotona dobio dopuštenje da ga rešeta kao pšenicu”*. (Luka 22:31) Dakako, isto upozorenje vrijedi za svakog vjernika. Što je naša odluka da slijedimo Krista radikalnija, iskušenja su teža i opasnija. Mi ih moramo shvatiti u ispravnom kontekstu. Ratnici kraljevstva mogu biti izvježbani samo u borbenim uvjetima. Rešetanje vjernika koje je Gospodin dopustio nema za cilj njihovo rušenje, nego duhovno pročišćenje i jačanje. Dakako, sotonine namjere i ciljevi jesu suprotni. On kroz kušnje želi onečistiti i oslabiti vjernike, uništavajući im duhovni odnos s Kristom.

U Dvadesetom Psalmu vidimo Davidov opis duhovnog boja. On stavlja naglasak na ovo: “*Radovali se tvojoj pobjedi, u IME SVOJEG BOGA dizali stjegove!*” (6) Prema njegovim riječima, on otvoreno i hrabro pokazuje svim demonskim poglavarstvima i vlastima “*da mi vjerujemo u IME GOSPODINA, BOGA našega*”. (8) Nemojmo se osvrutati na izvještaj prirodnih osjetila koja mogu prepoznati samo vidljivu stvarnost. Uopće nije važna brojnost demonske vojske koja se prijeteći postrojila ispred nas. Naša vjera mora biti vidljiva i prepoznata u duhovnom svijetu. U suprotnom nitko nas neće ozbiljno doživljavati. Ishod će biti ovakav: “*Oni posrću i padaju, mi se držimo i stojimo.*” (9)

*DEMONSKE SILE NE MOGU IZDRŽATI NALET SILE USKRISNUĆA.
KLJUČAN TRENUTAK SVAKOG DUHOVNOG SUKOBA
NASTUPA POKRETANJEM KRISTOVE POBJEDNIČKE DESNICE.
ONA OBARA I RUŠI SVE NEPRIJATELJSKE SILE KOJE NAM SE PROTIVE.
NIKAD NEMOJMO ZABORAVITI DA JE KRIST U NAŠEM SRCU
NADMOĆNIJI U SVAKOM POGLEDU OD SOTONE KOJI JE U SVIJETU.*

Prorok Ilija imao je objavu navedenog kada je odlučno izazvao Baalove svećenike na dvoboj: “*Vi zazovite ime svog boga, a ja ću zazvati GOSPODINOVO IME; bog koji odgovori ognjem, pravi je Bog.*” (1. Kraljevima 18:24) Nakon što svećenici nisu uspjeli zapaliti svoju žrtvu, Ilija je “*od kamenja sagradio žrtvenik GOSPODINOVOM IMENU*”. (32) Tim činom stijeg pobjede bio je visoko podignut. Božja sila dala je vatren odgovor koji nikoga od prisutnih nije ostavio ravnodušnim. Pogledajmo što se dogodilo pred auditorijem cijelog Izraelskog naroda: “*Jahvin ogranj pao je i progutao paljenicu i drva, kamenje i prašinu, čak je i vodu u jarku isušio*”. (38)

Prorok Izaija opisuje upotrebu Isusovog imena u teškim okolnostima koje su obilježene napadima duha straha i tamom. On kaže: “*Tko god se od vas boji Jahve, neka poslušna glas njegovog Sluge! Tko hoda u tami, bez tračka svjetlosti, neka se uzda u JAHVINO IME, neka se osloni na svog Boga.*” (50:10) Isus je put i svjetlost našeg spasenja, ali u periodu iskušenja na nas se može spustiti neobjašnjiva tama. Iznenada više nema radosti, otkrivenja ili osjećaja Božje prisutnosti. Kamo god se okrenemo vidimo samo mrak, beznađe i besmisao. To je vjerojatno najteža razina duhovnog sukoba. Neprijatelj je izrazito uočljiv i stvaran, a Božje sile kao da nema nigdje. No, to je samo varljiv privid. Mi smo u duhu i dalje na Kristovom prijestolju (Efežanima 2:6), bez obzira osjećamo li to trenutno.

Bog ima toliko povjerenje u nas da privremeno dopušta sotoni spuštanje mračne zavjese. On predviđa da će nas pojava iznenadne tame preplašiti, baciti u očaj, strah i nevjeru, ali Sveti Duh nas hrabri ovim riječima: "Uzdaj se u Isusovo ime, osloni se na svog Boga!" U takvim trenucima oružje naše borbe je oslonac na Isusovo ime. Bukvalno, to je kao da smo slijepi, a Njegovo ime za nas postaje:

- ◆ štap pomoću kojeg hodamo
- ◆ oči u tami koje gledaju i vide skrivene opasnosti koje sami ne možemo prepoznati
- ◆ noge koje će zaobići prepreke postavljene s namjerom da se spotaknemo o njih

Čovjek koji nauči hodati vjerom u periodima tame ulazi u višu dimenziju duhovne zrelosti. Božja volja je da svaki vjernik uspješno prođe to iskustvo i bude spreman ponovno proći kad god to bude potrebno za duhovni razvoj. Iako je naša vjera prvenstveno usmjerena na nevidljivu dimenziju, osjećajni dokaz Božje prisutnosti i potpore nam u nekim posebno teškim okolnostima može pomoći da ih uspješno nadvladamo. Važno je naglasiti da nikad ne trebamo moliti Boga za takvu vrstu duhovnog iskustva. To trebamo prepustiti Njegovoj suverenoj volji i odluci zato što On zna kako i kad nam se treba tako objaviti. U suprotnom nam neprijatelj može podvaliti svoju osjećajnu objavu i predstaviti je kao Božju. Vremenom možemo postati osjećajni ovisnici koji doživljaj stavljaju na prvo mjesto.

U Knjizi Izreka čitamo: "*Tvrda je kula JAHVINO IME, pravednik se utječe k njemu.*" (18:10) Ovdje Isusovo ime vidimo u kontekstu duhovne tvrđave. Zaklon je mjesto u koje ulazimo onog trenutka kad procijenimo da vani više nije sigurno. Pavao nas uči "*da štiti vjere gasi sve goruće strijele zloga*". (Efežanima 6:16) U duhovnom sukobu prije ili kasnije bivamo zasuti njegovim gorućim strijelama. Ovdje zasad ne vidimo napadačku ulogu Isusovog imena, nego samo obrambenu. Današnja bojna vozila naoružana su najsuvremenijom elektroničkom sofisticiranom tehnologijom. Unatoč tome, ona moraju imati štiti i oklop koji će zaštititi posadu od opasnih napada izvana i tako joj omogućiti nesmetano bojno djelovanje. Kršćani moraju znati i duhovno razumjeti ove objave ukoliko žele preživjeti u nemilosrdnom duhovnom ratu protiv sila tame. U Devedeset prvom Psalmu čitamo snažno Božje obećanje koje govori tome u prilog: "*Izbavit ću ga jer me ljubi, zakrilit ga jer poznaje MOJE IME.*" (14)

Slavljenje Božjeg imena je sljedeća razina boje vjere. Da bismo dublje ušli u otkrivenje ovog predmeta svakako trebamo proučiti Davidov život. Kao prekaljeni ratnik Božjeg kraljevstva prošao je sve razine duhovnog ratovanja. Okusio je strahote Saulovog progona, izgnanstva, osamljenosti, izdaje najbližih i osobnih grijeha koji su mu remetili duhovni mir. U kojoj god okolnosti se nalazio David je uvijek davao slavu Bogu, čak i kad je tražio oprostjenje za počinjene grijehе. Njegovo duhovno usmjerenje glasilo je: *“Tako ću te slaviti za života, u TVOJE IME ću dizati ruke.”* (Psalam 63:4,5)

Pogledajmo kako je slavljenje Božjeg imena opisano u Četrdeset četvrtom Psalmu. Pisac podsjeća na slavnu izraelsku prošlost i Božju naklonost koju im je iskazao protjerivanjem neprijateljskih poganskih naroda i omogućavanjem da se nastane u obećanoj zemlji. U devetom stihu vidimo *“da su se dičili Bogom u svako doba i NJEGOVO IME su uvijek slavili”*. Poseban naglasak stavljen je na činjenicu da su ljudi bili svjesni toga da ih uzdanje u oružanu snagu ne može održati: *“Nisam se pouzdavao u svoj luk, niti me moj mač spašavao.”* (7) Šesti stih otkriva pobjedničku silu kojoj su vjerovali: *“Po tebi smo odbili svoje dušmane, u TVOJEM IMENU smo zgazili one koji su se digli na nas.”*

U Drugoj knjizi Ljetopisa čitamo o pobjedi koju je kralj Jošafat izvojevao nad Moabcima i Amoncima. Gledano iz ljudske perspektive vijest koja je doprla do njega bila je u najmanju ruku uznemirujuća: *“Na tebe dolazi veliko mnoštvo s one strane mora ...”* (20:2) Strah je bio kraljeva prva reakcija, a potom je oglasio post po cijeloj Judeji. Pogledajmo dio njegove molitve koje je uputio prema Bogu u predvorju Jahvinog doma: *“Ti si, o Bože naš, istjerao stanovnike ove zemlje pred svojim izraelskim narodom i dao je zauvijek potomstvu svojeg prijatelja Abrahama; i nastanili su se u njoj i sagradili svetište TVOJEM IMENU govoreći: ‘Kad na nas navali kakvo zlo, osvetnički mač, kuga ili glad, te kad stanemo pred ovim Domom i pred tobom, jer je TVOJE IME u ovom Domu, i zavapimo k tebi iz svoje nevolje, usliši nas i spasi.’”* (7-9)

Abrahamovi potomci koje je kralj spomenuo imali su razumijevanje praktične primjene odredbi saveza s Bogom. On je obećao svojem narodu da će mu biti zaštita protiv neprijatelja. Valja napomenuti da je Božja zaštita i naklonost uvijek bila uvjetovana poslušnošću Njegovoj riječi. U suprotnom, neprijateljska najezda bila je sredstvo kazne i svojevrсни poticaj na obraćenje i htijenje za obnovom zajedništva. U gore spomenutom slučaju Jošafat je počinio krive stvari (pomoć bezbožniku i prijateljstvo s Božjim mrziteljima) zbog kojih je opomenut od

strane proroka Jehua, ali i dobre (uklanjanje idola i traženje Boga svim srcem) za koje je pohvaljen (19:2,3). Nakon što je priznao Bogu da nemaju dostatnu vojnu moć kojom bi se oduprijeli nadolazećim neprijateljima i spoznaju rješenja, kralj je zavapio: “... naše su oči uprte u tebe.” (12).

Sve ono što je Bog poduzeo kao odgovor na molitvu dokaz je Njegove veličanstvene moći i neograničene raznovrsnosti rješenja kojima raspolaže. Njegov narod se u Starom savezu uglavnom morao fizički boriti protiv neprijatelja, ali ovaj put je bilo drugačije: “*Ne trebate se boriti, postavite se, stojite i gledajte kako će vam Jahve pomoći.*” (17) Kralj je zapovijedio da prethodnica vojsci budu pjevači i hvalitelji. Oni su počeli pjevati i klicati Gospodinu pjesmu pohvalnicu. Ono što je uslijedilo i danas ostavlja bez daha svakoga tko Pismo čita s vjerom. Gospodin je izazvao potpunu zbrku u neprijateljskoj vojsci. Amonci i Moapci napali su vojsku koja se kretala seirskom gorom. Nakon toga međusobno su se sukobili i istrijebili. Jošafatova vojska stigla je na bojno polje i tamo zatekla tijela mrtvih neprijateljskih vojnika. Plijen je bio toliko obilan da su ga kupili tri dana, a četvrtog su slavili Gospodina.

Izvjestaji o bitkama iz vremena Starog saveza slikovit su prikaz duhovnih bitaka koje mi danas vodimo. Zato ih trebamo potanko proučiti i dobiti otkrivenje koje će nam koristiti u svakodnevnoj primjeni. Dvoboj protiv sila tame je za svakog od nas povremeno neizbježan, ali to niti u kojem slučaju ne znači da zbog toga trebamo strepiti. Za takvo što uopće nema potrebe. Krist u nama jači je od svakog zla koje se prijeteći postrojilo ispred nas. Bitno je da mi uvijek izaberemo mjesto obračuna. Nikad ne smijemo dopustiti sotoni da nam određuje gdje ćemo se i kakvim oružjem boriti protiv njegovih sila, jer u tom slučaju ćemo sigurno izgubiti.

*NEMA SUMNJE DA JE ISUSOVO IME BORILIŠTE
U KOJEM GAZIMO NEPRIJATELJA. OD TAMO NE IZLAZI ŽIV!*

Onog trenutka kad ta istina iz mentalne suglasnosti bude pretvorena u živu vjeru srca, razumjet ćemo zašto je David s neskrivenim oduševljenjem, sigurnošću i radošću izgovorio ove riječi: “*Radujem se i kličem tebi, pjevam TVOM IMENU, SVEVIŠNJI! Moji dušmani krenuli su natrag, pali su i poginuli pred tvojim licem.*” (Psalam 9:3,4) Pjevanje i klicanje Isusovom imenu ili njegovo obožavanje uvijek pokreće Božju silu u našu korist, uništavajući neprijateljsku silu koja nam se protivi.

U Sto osamnaestom Psalmu opisana je upotreba Isusovog imena u sukobu protiv zla: *“Pogani su me okružili: uništio sam ih GOSPODINOVIM IMENOM. Opkolili su me odasvud. Uništio sam ih GOSPODINOVIM IMENOM. Opkolili su me poput pčela, ubod im žeže kao zapaljeno trnje: uništio sam ih GOSPODINOVIM IMENOM.”* (10-12) Očito je da ovaj izvještaj govori o otvorenom i žestokom sukobu vjernika protiv demonskih sila. To je boj prsa o prsa! Psalmist spominje da je opkoljen i napadnut sa svih strana, izboden zapaljenim trnjem, guran u cilju obaranja, ali unatoč svemu tome nije poražen. Moramo poželjeti voditi ovakve slavne duhovne bitke. Vjera u Isusovo ime uništava demonsku silu!

Tjelesnom umu ove istine izgledaju nestvarno. Međutim, Sveti Duh ih objavljuje upravo zato da bismo temeljito obnovili umove Božjom riječju i bili u stanju prihvatiti Kristovu misao: *“Hvala Bogu, koji nas uvijek u Kristu vodi u pobjedničkom slavju!”* (2. Korinćanima 2:14) Grčka riječ *pantote* koja je prevedena kao uvijek znači na svakom mjestu, cijelo vrijeme, stalno. Sveti Duh posredstvom Pisma objavljuje Božju volju za sve novorođene vjernike.

*ONA GLASI OVAKO: “POBJEDA U KRISTU
DVADESET ČETIRI SATA DNEVNO, NA SVAKOM MJESTU!”*

Prorok Mihej opisuje Krista *“kao onog koji će se uspraviti i na pašu izvoditi svoje stado, Jahvinom silom, veličanstvom IMENA SVOJEGA BOGA.”* (5:3) Mi smo Isusove ovce i On nas vodi na pašu otkrivenja. Zasićenog duha i ispunjeni silom uskrsnuća u stanju smo izvršiti Božju volju. Mihej kaže *“da svi narodi idu, svaki u ime svojeg boga, a mi, mi idemo u IMENU JAHVE, NAŠEG BOGA, uvijek i dovijeka”.* (4:5) Svatko u nešto ili nekoga vjeruje, tražeći životni oslonac. Mi nikad ne bismo trebali imati nikakvu dvojbu.

*PROROK KAŽE DA JE OVO NAŠE ŽIVOTNO USMJERENJE I OSLOMAC:
UVIJEK IĆI, BORITI SE I POBJEĐIVATI VJEROM U ISUSOVO IME.*

Sedmo poglavlje

PROPOVIJEDANJE ISUSOVOG IMENA

Važnost propovijedanja

*“Kako li će čuti bez propovjednika?”
(Rimljanima 10:14)*

U prethodnim poglavljima vidjeli smo mogućnosti sile Isusovog imena u našem životu. Tematika propovijedanja bavi se istim učenjem, ali s jednom razlikom. Riječ je o tome kako vrijednosti spasenja prenijeti u živote ljudi koji ga ne poznaju kao osobnog Spasitelja. Spasenje se vrti oko osi Pavlovih riječi: *“Tko god zazove GOSPODINOVO IME - spasit će se.”* (Rimljanima 10:13) Apostol u sljedećem stihu navodi zapreke koje mogu spriječiti ljude u zazivanju spasiteljske sile: *“Ali, kako će zazivati onoga u koga nisu vjerovali? Kako li će vjerovati u onoga za koga nisu čuli? Kako li će čuti bez propovjednika?”* Proučimo li pažljivo Pavlove riječi uvidjet ćemo da navedene zapreke nemaju izravne ili neizravne veze s ljudima koji trebaju biti spašeni. On kaže da ne mogu vjerovati u Isusa zato što nikada nisu čuli za Njega. Dakle, postavlja se ključno pitanje o kojem može ovisiti nečije spasenje od duhovne smrti, oprostjenje grijeha, pravednost, ozdravljenje, oslobođenje od zla, mir i radost: *“Kako da čuju za Isusovo ime?”* To je pitanje svih pitanja u vezi razumijevanja svrhe prebivanja Kristovog tijela (Crkve) u svijetu.

Zamislimo da Pavao danas dođe na crkveni sastanak koji se popularno zove molitva za probudu. Tamo bi slušao molitve koje imaju ovakav ili sličan prizvuk: *“O, Bože, molimo te da izliješ Svetog Duha na zemlju! Osvjedoči grešnike da su nepovratno izgubljeni bez Krista! Učini nešto! Čekamo već godinama, ali se ništa ne događa!”* Slušajući molitve kršćana probude ispada da je Bog odgovoran zašto mnogi ljudi nisu spašeni. Naime, oni to ovako sagledavaju: *“Sveti Duh još nije izliven. Nema pomazanja - nema spasenja ljudi. Moramo i dalje uporno moliti za izlivanje Duha, a u međuvremenu ćemo i dalje samo čekati.”*

Pavao bi ih sigurno s jedva prikrivenim čuđenjem pitao ovo: “O čemu vi to ljudi pričate? Nigdje u poslanicama Novog saveza nisam izložio takvo učenje, a nisu niti drugi pisci, otkud vam takva nauka? Što se u ovom vremenu dogodilo s razumijevanjem crkvenog poslanja?” Pobornici trenda probude mu sigurno ne bi znali odgovoriti na ta važna pitanja, tj. pokazati biblijsku podlogu takvih i sličnih učenja. To je samo po sebi znakovito. Pavlovo učenje u korijenu se razlikuje od suvremenih crkvenih trendova: “*Kako li će čuti bez propovjednika?*” (14) Nikako, promatramo li stvar iz biblijske perspektive.

Kršćansko poslanje

*“Idite po cijelom svijetu i propovijedajte
Radosnu vijest svakom stvorenju.”*
(Marko 16:15)

Dakle, Pavao nadahnut Svetim Duhom uči da ljudi bez propovjednika Radosne vijesti ne mogu čuti za Isusovo ime i biti spašeni. Tako vidimo da propovjednici zauzimaju ključnu ulogu u Božjoj namjeri prijenosa Njegovog učenja do ljudi, kako bi ih On mogao spasiti i blagosloviti. Ovdje dolazimo do pitanja propovjedničkog poziva. Pavao nastavlja: “*Kako li će propovijedati ako nisu poslani?*” (15) Ovo su najčešći crkveni izgovori za nedjelotvornost: “Nisam poslan, nemam poziv ili pomazanje Duha neophodno za propovijedanje Evanđelja.” No, je li to uistinu tako? Postoje li pozvani i nepozvani kršćani? Ukoliko je odgovor potvrđan, tko će razlučiti kome Isus zapovijeda da ide po cijelom svijetu i propovijeda Radosnu vijest svakom čovjeku.

Zapovijed propovijedanja Evanđelja izdana je svakom Isusovom sljedbeniku. Isus se neposredno nakon uskrsnuća ukazao svojim učenicima i rekao im: “*Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas.*” (Ivan 20:21) Grčka riječ *pempo* koja je prevedena kao poslanje znači imenovati, postaviti, ovlastiti, povjeriti. Kao što vidimo, nema razlike između Isusovog i našeg poslanja. Ljudi često ovako kažu: “Isus je bio djelotvoran i uspješan službenik zato što je imao pomazanje Svetog Duha!” Ta ocjena je svakako točna. Nažalost, obično se kaže u krivom kontekstu, kao da mi nemamo Božju silu. To onda podrazumijeva da ne možemo ni djelovati s istim uspjehom kao i Gospodin. Tako zvuči prosječan crkveni alibi.

Isus kaže da smo poslani od Njega isto kao što je On bio poslan od Oca. Kao što je Isus primio silu od Oca za svoje poslanje, tako i mi moramo primiti silu od Njega za naše. Zato Isus kaže u Knjizi Djela *“da ćemo primiti silu kada Sveti Duh dođe na nas, pa ćemo mu biti svjedoci”*. (1:8) Ove riječi odnose na krštenje u Svetom Duhu koje treba primiti svaki vjernik. Krštenje u vodi poručuje da smo prekinuli sa svijetom, tijelom i grijehom. Krštenje u Duhu poručuje duhovnom svijetu: *“U vojsku Božjeg kraljevstva stupio je još jedan Kristov ratnik, spreman u Isusovom imenu propovijedati Evanđelje!”*

Svatko tko je kršten u Duhu primio je silu za davanje Kristovog svjedočanstva izgubljenom svijetu. Bog nas ne poziva na besplodno crkveno sastančenje, nego na zauzimanje stava vjernika Novog saveza zabilježenih u četvrtom poglavlju Knjige Djela: *“A sada, Gospodine, pogledaj na njihove prijetnje pa svojim slugama daj da potpuno neustrašivo propovijedaju tvoju riječ. Pruži ruku da se u IMENU TVOG SVETOG SLUGE ISUSA događaju ozdravljenja i čudesni znakovi!”* (29,30) U sljedećem stihu možemo vidjeti da su vjerom odlučno krenuli u izvršenje onoga za što su molili. Tako bismo i mi danas trebali postupati.

Propovijedanje Isusovog imena

*“Objavite narodima njegova djela,
razglašujte uzvišenost NJEGOVOG IMENA.”*
(Izaija 12:4)

Zavidni zbog povećane popularnosti apostola u narodu, saduceji su ih uhitili i zatvorili u tamnicu. Gospodinov anđeo je otvorio vrata jeruzalemskog zatvora i donio im ovu poruku: *“Idite i propovijedajte u hramu sve što se tiče ovog Života.”* (Djela 5:20) Dvije stvari je važno zapaziti u poruci. Prvo, anđeo je donio ovu Kristovu zapovijed: *“Idite i propovijedajte!”* Propovijedanje je prienos Božje riječi sa svrhom otkrivanja Njegove volje ljudima. Propovjednik je ljudska posuda u čije srce i usta Sveti Duh stavlja živu riječ. Drugo, vidimo da je Božja volja *“da ljudima bude preneseno sve što se tiče ovog Života”*.

ISUSOVO IME SPAŠAVA LJUDE NA RAZINAMA
DUHA, DUŠE I TIJELA I ZATO TREBAJU ČUTI PUNU ISTINU.

U Knjizi Djela vidimo izvještaj o Pavlovom pridruživanju učenicima u Jeruzalemu. Barnaba im je opisao *“kako je Pavao u Damasku propovijedao u ISUSOVO IME. Otada se s njima slobodno družio u Jeruzalemu, smjelo propovijedajući GOSPODINOVO IME”*. (9:27,28) Pogledajmo što je veliki svećenik predbacio apostolima na saslušanje: *“Zar vam nismo oštro zabranili da učite o TOM IMENU? A vi ste, evo, napunili Jeruzalem svojom naukom i hoćete baciti na nas krv tog čovjeka”* (5:28)

To je ono što užasava demonske sile; propovijedanje Isusovog imena. Kad ga ljudi vjerom zazovu, sotonina vlast nad njihovim životom biva slomljena. Zamislimo da su apostoli primjenjivali današnju teologiju probude. Sastajali bi se iz dana u dan u dvoranama i beskonačno molili da otkrivenje i osvjedočenje o nužnosti obraćenja i vjere dođe na njihov grad i naciju. U tom slučaju sotona ne bi bio nimalo uznemiren. On se ne boji sterilnih molitvenih sastanaka koji nikad ne prerastaju u ono što Isus zapovijeda, a to je propovijedanje Evandjelja u sili Svetog Duha. Religiozni duh u Jeruzalemu nikad ne bi bio uznemiren da su apostoli zatvorili svoju vjeru u četiri zida.

*GRAD JE BIO ISPUNJEN OTKRIVENJEM BOŽJE RIJEČI
KROZ PROPOVIJEDANJE I UČENJE O ISUSOVOM IMENU,
A NE BESKONAČNE MOLITVENE SASTANKE.*

Pavao nadahnut Svetim Duhom poziva sve kršćane: *“Nasljedujte mene, kao što i ja nasljedujem Krista!”* (1. Korinćanima 11:1) Grčka riječ *mimetes* koja je prevedena kao nasljedovanje znači oponašati, povoditi se za kim, slijediti nekoga ili nečiji primjer, ugledati se u nekoga. Ove riječi nisu apostolov prijedlog za djelotvorniju službu i kršćanski život uopće, nego zapovijed. Dakako, trebamo je vidjeti u kontekstu Božje ljubavi. Čovjek koji je iskusio silu Isusovog imena jednostavno ne može šutjeti i ne propovijedati ga drugima ljudima, lišavajući ih tako spasonosne spoznaje o Božjem Sinu, Isusu Kristu. Vjera govori, a nevjera šuti!

Kako propovijedati?

“Budi odvažan!

*Dakako, kao što si za mene svjedočio u Jeruzalemu,
tako ti treba svjedočiti i u Rimu.”*

(Djela 23:11)

Pavao kaže *“da je Bog odlučio one koji vjeruju spasiti ludošću propovijedanja”*. (1. Korinćanima 1:21) Vidimo da spasonosno otkrivenje na ljude dolazi kroz propovijedanje Evanđelja i zato Gospodin treba *“lude”* propovjednike za izvršenje svoje volje. Pavao je u toj epohi bio predvodnik navedene skupine. Ovo je bila njegova molitva: *“... neka nam Bog otvori vrata propovijedanju Radosne vijesti i da možemo navijestiti Tajnu - Krista - zbog koje jesam u okovima - i da je objavim kako je trebam objaviti!”* (Kološanima 4:4) Cilj Pavlove molitve bio je otvaranje vrata za propovijedanje Radosne vijesti. On se nije zaustavio samo na tome. Obratimo pozornost na njegove riječi: *“... i da je objavim kako je trebam objaviti.”*

Pozvani smo propovijedati najmoćnije, najuzvišenije i najsilnije ime Isus. Pred njim se klanja cijeli duhovni svijet. Hoćemo li ga predstaviti u pravom svjetlu propovijedamo li kao da predstavljamo igračku za uspavljanje male djece? Pavao u Poslanici Efežanima pokazuje kako treba izgledati biblijsko propovijedanje: *“... da mi se kad otvorim usta da riječ, da smjelo mogu saopćiti tajnu Radosne vijesti, koje sam poslanik u okovima, da u njejoj službi mogu smjelo govoriti kako i trebam govoriti.”* (6:19,20) Otvaranje usta je čin vjere. Kršćani zatvorenih usta nisu opasni za sotonino kraljevstvo, bez obzira na možebitno duhovno znanje. Naše poznavanje učenja o Isusovom imenu ljudima koji ne poznaju Boga ne vrijedi ništa ukoliko ga ne čuju. Ono što znamo ne smijemo sebično zadržavati, nego to trebamo podijeliti s drugima kako bi i oni mogli biti blagoslovljeni. Izgovorena riječ pokreće silu Svetog Duha i donosi spasonosno otkrivenje izgubljenim ljudima. Ništa drugo to ne može ostvariti.

Drugo, riječ dolazi da smjelo propovijedamo Kristovo Evanđelje. Samo je u njemu sila za spasenje svakom čovjeku (Rimljanima 1:16). Mi ne primamo riječ od Boga zato da bismo propovijedali svoju službu, Crkvu ili denominaciju kojoj pripadamo. Mi smo predstavnici Božjeg kraljevstva na zemlji i pozvani smo ljude usmjeravati prema njemu. Treće, Pavao kaže *“da treba govoriti smjelo, kako i treba govoriti”*. Grčka riječ

parhesiazoma koja je prevedena kao smjelo znači slobodno, otvoreno, javno, smiono, smjelo, odlučno ili neustrašivo govoriti, slobodno se izražavati, imati hrabrosti.

Sveti Duh je došao sa silom u naša srca zato da bismo bili djelotvorni svjedoci Isusovog imena koje je posredstvom Božje milosti spasilo nas, a želi spasiti i druge ljude. Govori li Božji Duh mlako, beživotno i kompromisno? Ni u kojem slučaju! Povlači li se u strahu pred demonskim poglavarstvima i vlastima? Isus ih je nadmoćno pobijedio. On se ne povlači pred nijednom silom vidljivog i nevidljivog svijeta. Ista ocjena vrijedi i za one koji su u Njemu. Tvrđimo li da smo Isusovi sljedbenici onda silu Njegovog imena moramo propovijedati u autoritetu i duhu poslanja koje nam je povjereno.

Ozdravljanje bolesnika

*“... pomoću MOJEG IMENA ...
stavljat će ruke na bolesnike i oni će ozdravljati!”
(Marko 16:17;18)*

Knjiga Djela nosi takav naziv zato što opisani junaci vjere nisu bili crkveni filozofi, nego djelotvorni izvršitelji Božje riječi. Filip je jedan od opisanih junaka. Pismo kaže *“da je narod povjerovao Filipu koji je propovijedao Radosnu vijest o Božjem kraljevstvu i o IMENU ISUSA KRISTA”*. (8:12) Naš junak je sam sišao u glavni grad Samarije i silovito počeo propovijedati Evanđelje. U sedmom stihu vidimo što se događa kad netko propovijeda pravu poruku u pravom duhu: *“Nečisti su duhovi, naime, izlazili s velikom vikom iz mnogih opsjednutih, a mnogi uzeti i hromi su ozdravili.”* Danas većina crkava opisane događaje zovu probudom, usrdno moleći da se ponove i u našem vremenu. Nije od presudnog značenja kako ćemo ih nazvati, nego hoćemo li shvatiti, a potom i prihvatiti čime su bili izazvani.

*PISMO JASNO KAŽE DA JE TO BILO OSTVARENO
PROPOVIJEDANJEM ISUSOVOG IMENA U SILI SVETOG DUHA.*

Netko je morao biti “lud” propovjednik, a tamo je to bio Filip. On je počeo činiti ono što Isus zapovijeda svim sljedbenicima: *“Na svom putu propovijedajte: 'Blizu je Nebesko kraljevstvo!' Liječite bolesnike, uskršavajte mrtvace, čistite*

gubavce, izgonite zle duhove! Besplatno ste primili, besplatno i dajte!” (Matej 10:7,8) Danas bi mnogi ljudi komentirajući događaje u glavnom gradu Samarije rekli ovo: “Filip je imao veliko pomazanje i zato su se dogodila čudesna ozdravljenja i znakovi!” Rečeno u takvom kontekstu to bi značilo da također postoji malo i srednje pomazanje. Ona po toj logici ne mogu ostvariti rezultate kao ono veliko. Učitelji zapadnih karizmatičkih crkava stvorili su čitavu zbrku učenjima o pomazanju koja su vrlo maštovita i biblijski neargumentirana. Nije bilo u pitanju malo, srednje ili veliko pomazanje, zato što se razina Božje sile nikad ne mijenja.

*FILIP JE IMAO DJELOTVORNU VJERU
KOJA JE USPJEŠNO POKRENULA BOŽJU SILU U ISUSOVOM IMENU.*

Kaže li Isus ovako: “Oni koji će imati veliko pomazanje ozdravljat će bolesnike u moje ime!” Ne, ono što Isus kaže je ovo: “Ova će čudesa pratiti one koji budu vjerovali u MOJE IME ... na bolesnike će polagati ruke i oni će ozdravljati.” (Marko 16:17;18) Grčka riječ *epithemi* koja je prevedena kao stavljati znači zadati udarac ili nanijeti bol, navaliti na što, napasti, darovati, pokloniti. Mi kao vjernici ne napadamo bolesnog čovjeka, nego nanosimo bol zlim silama koje su ga učinile bolesnim. Vidjeli smo kakvu lavinu je u Jeruzalemu izazvalo ozdravljenje hromog prosjaka na vratima Krasna. Isto se dogodilo i u glavnom gradu Samarije. Izvršenje takvih djela je Božji poziv za svakog od nas. Služba ozdravljenja ljudima otkriva Kristovu ljubav i usmjerava ih prema obraćenju, pravednosti i vjeri.

Istjerivanje zlih duhova

“Gospodine, čak nam se i zli duhovi pokoravaju u TVOJE IME.”
(Luka 10:17)

Ovo je bio radostan zaključak učenika nakon što su obavili propovjednički zadatak. U devetnaestom stihu Isus im je odgovorio: “Eto, dao sam vam autoritet da bez pogibelji gazite zmije i škorpijone i nad svakom neprijateljskom silom, te vam sigurno ništa neće moći nauditi.” Pogledajmo što Isus podrazumijeva kad kaže da trebamo gaziti demonske sile (zmije i škorpijoni). Grčka riječ *pateo* koja je prevedena kao gaziti znači zdrobiti, smrviti, zgnječiti, baciti pod noge i uništiti.

U poglavlju 'Boj vjere u Isusovom imenu' vidjeli smo kako se silom Isusovog imena borimo protiv demonskih sila u području svog života. Autoritet koji Isus ovdje daje kršćanima primjenjiv je za borbu protiv demonskih sila u službi propovijedanja Evanđelja. Ovdje spomenuta grčka riječ za autoritet jest *exousia*, kao i u prvom poglavlju Ivanovog evanđelja (dvanaesti stih). Pavao moli u Drugoj poslanici Solunjanima "da se u nama proslavi **IME NAŠEG GOSPODINA ISUSA KRISTA - i mi u njemu - u skladu s milošću našeg Boga i Gospodina Isusa Krista**". (1:12) Ova molitva izrečena je kao potpora našoj dobroti i nastojanju oko svake vjerske djelatnosti. Krist nas u svakom trenutku službe podupire silom uskrsnuća. Jedan od vrlo uspješnih načina da se u nama i kroz nas proslavi Isusovo ime jest istjerivanje zlih duhova iz ljudi.

Apostol je u Filipima ovako postupio nakon što je njega i Silu uporno slijedila i izazivala djevojka opsjednuta vračarskim duhom: "Pavla to ogorči, te se okrene i reče duhu: 'Zapovijedam ti u **IME ISUSA KRISTA da izađeš iz nje**.'" (Djela 16:18) Pogledajmo ishod: "I u isti čas duh je izašao." Isto kao i u Filipovom slučaju, postavlja se ključno pitanje za razumijevanje ovog važnog premeta: kako je to Pavao uspio izvesti? Nikako drugačije, nego djelotvornom vjerom u Isusove riječi: "Ova će čudesa pratiti one koji budu vjerovali: u **MOJE IME izgonit će zle duhove ...**" (Marko 16:17) Sportaši kažu da je uvijek najslađa pobjeda na gostujućem terenu. Uskrsli Krist toliko je nadmoćniji od sotone da svojim sljedbenicima kaže kako mogu ući na njegov teren (svijet) i izbaciti demone iz ljudi pred auditorijem vidljivog i nevidljivog svijeta. Tad i oni koji to ne žele moraju priznati da je Krist nadmoćno jači od sotone. Neka naše duhovne oči vide tu slavnu istinu. Takvo slavno i moćno djelovanje Isusovog imena trebamo pokazati izgubljenom svijetu.

VJERA JE KLJUČNA RIJEČ USPJEŠNOG ŽIVOTA U ISUSOVOM IMENU.

Mi moramo vjerovati i djelotvorno primjenjivati sve ono što Biblija uči o tom predmetu. Ne stajati, čekati, pronalaziti izgovore ili moliti Boga da učini ono što je u Pismu nama rečeno da trebamo. Neka zato Mihejove riječi postanu temelj naše vjere, učenja, djelovanja i dnevne pobjede u Kristu: "A mi, mi idemo u **IMENU GOSPODINA, NAŠEG BOGA, uvijek i dovijeka.**"

Knjige

Autor: Ivan Lovrenčević

- ◆ Budimo vjernici Pavlovog kova
- ◆ Duh straha
- ◆ Riječ vjere
- ◆ Novi čovjek (Prva knjiga)
- ◆ Novi čovjek (Druga knjiga)
- ◆ Hoću! Ozdravi!
- ◆ Božje kraljevstvo
- ◆ Spasenje

Knjige se mogu čitati u pdf formatu na našoj web stranici.

Kršćani

Pripadnost i temelj:

Pripadamo našem Spasitelju i Gospodinu, Isusu Kristu. Njega slijedimo vjerom, a izjašnjavamo se kao kršćani (Djela 11:26). Temelj našeg učenja i djelovanja je Sveto pismo. Ustrojeni smo kao kućna crkva apostolskog usmjerenja po uzoru na prvu Crkvu opisanu u knjigama Novog saveza. Nismo pripadnici crkvenih denominacija (katolička, pravoslavna ili reformacijske baštine), kao ni sekti (jehovini svjedoci i mormoni).

Duhovno djelovanje:

- ◆ oslanjajući se na Božju milost i vjerom u silu Isusovog imena molimo za ozdravljenje bolesnika i oslobođenje zarobljenika u kućama, bolnicama, staračkim domovima, zatvorima, komunama i gdje god postoji potreba.
- ◆ pružamo duhovnu pomoć i mogućnost učenja cjelokupne istine Pisma svim zainteresiranim pojedincima i skupinama.

Naše djelovanje je besplatno i ne obavezuje korisnike na bilo što protivno njihovom uvjerenju ili izboru!

Kontakt:

Ivan Lovrenčević
tel: 091 527 5519
mail: krscani@krscani.net
www.krscani.net
